ROZHODNUTÍ KOMISE (EU) 2019/2120

ze dne 24. června 2019

o státní podpoře SA.33078 (2015/C) (ex 2015/NN), poskytnuté Belgií ve prospěch JCDecaux Belgium Publicité

(oznámeno pod číslem C(2019) 4466)

(Pouze nizozemské a francouzské znění je závazné)

(Text s významem pro EHP)

EVROPSKÁ KOMISE,

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie, a zejména na čl. 108 odst. 2 první pododstavec této smlouvy,

s ohledem na Dohodu o Evropském hospodářském prostoru, a zejména na čl. 62 odst. 1 písm. a) této dohody,

poté, co vyzvala zúčastněné strany k podání připomínek v souladu s výše uvedenými ustanoveními ([1]) a s ohledem na tyto připomínky,

vzhledem k těmto důvodům:

1. POSTUP

(1) Dopisem ze dne 19. dubna 2011, který byl zaevidován dne 26. dubna 2011, obdržela Komise stížnost podanou společností Clear Channel Belgium (dále jen „CCB“) proti belgickému státu týkající se údajného poskytnutí protiprávní podpory, jež je neslučitelná s vnitřním trhem, ve prospěch jejího konkurenta – společnosti JCDecaux Belgium Publicité (dále jen „JCD“).

(2) Dne 29. května 2013 obdržela Komise druhou stížnost týkající se údajného poskytnutí protiprávní neslučitelné podpory společnosti JCD. Stěžovatel (dále jen „druhý stěžovatel“) si přál, aby jeho totožnost zůstala důvěrná.

(3) Dopisem ze dne 24. března 2015 informovala Komise Belgii, že se rozhodla zahájit ve věci těchto údajných opatření podpory řízení podle čl. 108 odst. 2 Smlouvy o fungování Evropské unie (dále jen „SFEU“).

(4) Rozhodnutí Komise o zahájení řízení (dále jen „rozhodnutí o zahájení řízení“) bylo zveřejněno dne 19. června 2015 v Úředním věstníku Evropské unie ([2]). Komise vyzvala zúčastněné strany, aby k dotčeným údajným opatřením podpory podaly připomínky.

(5) Belgie předložila své připomínky dne 21. července 2015. Komise obdržela písemné připomínky od společnosti CCB dne 16. července 2015, od druhého stěžovatele, který chce, aby jeho totožnost zůstala důvěrná, a od společnosti JCD dne 17. července 2015. Komise Belgii předala připomínky zúčastněných stran k rozhodnutí o zahájení řízení dopisem ze dne 24. července a 13. srpna 2015. Vyjádření Belgie k těmto připomínkám obdržela dopisem ze dne 2. října 2015.

(6) Došlo rovněž k dalším diskusím a jednáním s belgickými orgány, společnostmi JCD a CCB. V této souvislosti zaslala Komise dne 15. dubna 2016 Belgii a zúčastněným stranám žádost o informace. Belgie odpověděla na žádost o informace dne 20. června 2016 a předala další připomínky dne 26. ledna 2017, dne 20. února 2017, dne 20. března 2017 a dne 23. ledna 2019.

(7) Společnost CCB předala další připomínky dne 1. prosince 2015, dne 23. května 2016, dne 20. září 2016 a dne 24. března 2017. Společnost JCD předala další připomínky dne 12. října 2015, dne 29. března 2016, dne 15. července 2016 a dne 16. května 2017.

([1]) Úř. věst. C 203, 19.6.2015, s. 12.
([2]) Tamtéž.

(8) Připomínky podané společností CCB dne 16. července 2015 k rozhodnutí Komise o zahájení řízení obsahovaly dodatečnou stížnost proti JCD.

2. **POPIS STÍŽNOSTÍ**

2.1. **Stěžovatel společnost CCB a údajný příjemce podpory, společnost JCD**

(9) Společnosti CCB a JCD jsou dva z hlavních aktérů v odvětví venkovní reklamy v Belgii. Obě společnosti jsou součástí mezinárodních skupin působících v odvětví venkovní reklamy velkého i malého formátu.

(10) Společnost CCB je dceřinou společností mezinárodní skupiny CC Media Holding, kterou vlastní Clear Channel Communication Inc., nadnárodní podnik, jehož sídlo se nachází ve Spojených státech a jenž je přítomen ve 28 evropských, asijsko-pacifických a latinskoamerických zemích. V Belgii obchoduje společnost CCB s tisíci reklamních stojanů velkého i malého formátu; působí také v oblasti dodávek a správy městského mobiliáře a samoobslužných systémů pro jízdní kola.

(11) Společnost JCD je belgickou dceřinou společností francouzské společnosti JCDecaux SA, jež je světovým lídrem v odvětví venkovní reklamy a dodávek, instalace a údržby městského mobiliáře, jakož i dodávek a správy samoobslužných systémů pro jízdní kola.

(12) Stížnost podaná společností CCB, která je předmětem tohoto rozhodnutí ([3]), se vztahuje na dvě části popsané dále. Stížnost podaná druhým stěžovatelem se vztahuje jen na druhou část.

2.2. **Část týkající se reklamních stojanů podle smlouvy z roku 1984**

2.2.1. *Kontext*

(13) Město Brusel ([4]) a společnost JCD uzavřely dvě smlouvy o zřízení reklamních stojanů ve městě Bruselu, jednu v roce 1984 a druhou v roce 1999. Obě smlouvy se vztahují na instalaci městského mobiliáře za úplatu ve formě reklamních stojanů o přibližné velikosti 2 m^2, které představují nosič, jenž může pojmout reklamu (na jednu nebo dvě reklamní plochy, či dokonce na šest ploch u stojanů vybavených posunovacím zařízením z každé strany). Maloformátová venkovní reklama vykazuje v Belgii tu zvláštnost, že panely o malém formátu jsou obvykle začleněny do městského mobiliáře.

(14) Obě smlouvy, které jsou předmětem stížnosti, mají odlišné rysy, jež jsou dále popsány.

(15) Smlouva z 16. července 1984 (dále jen „smlouva z roku 1984“) na dobu trvání 15 let, stanovila, že JCD zřídí a bude moci využívat reklamní autobusové přístřešky a městský mobiliář s názvem „mupi“ (informační panely, které mají dvě strany, z nichž jedna je vyhrazena městu Brusel, a druhou stranu mohla využívat společnost JCD, aby na ni umístila reklamu) za těchto podmínek:

i) smlouva nestanovila žádnou platbu ze strany společnosti JCD městu Brusel jako nájemné, poplatky za zábor či poplatek za panely patřící společnosti JCD, ale společnost JCD měla poskytnout městu Brusel určitý počet věcných plnění: bezplatné poskytování odpadních košů, veřejných záchodů a informačních digitálních panelů, vytvoření celkového plánu, plánu pro turisty a plánu hotelů a pěších cest ve městě Brusel;

ii) každý stojan mohl být provozován po dobu 15 let a mohl být instalován po celou dobu trvání smlouvy z roku 1984, která měla také dobu trvání 15 let (1984-1999). V důsledku toho mohl být v roce 1999, na konci smlouvy z roku 1984, ještě provozován velký počet reklamních stojanů, jež byly předmětem smlouvy z roku 1984, až do konce patnáctiletého provozního období.

([3]) Toto rozhodnutí se nevztahuje na dodatečnou stížnost společnosti CCB uvedenou v bodě 8. odůvodnění týkající se stojanů, jež jsou předmětem smlouvy z roku 1999, která nebyla součástí formálního vyšetřovacího řízení (viz také 69. bod odůvodnění).

([4]) Město Brusel je úředním názvem obce, jež se nachází ve středu regionu Brusel-hlavní město. Město Brusel je obklopeno 18 obcemi, které jsou vzájemně úzce propojeny a tvoří jeden velký správní celek, jenž představuje region Brusel-hlavní město. Region Brusel-hlavní město má vlastní vládu a parlament. Jedná se o městský celek obývaný asi 1 200 000 obyvateli, jehož součásti představují jediný obvod běžně nazývaný Brusel.

(16) Smlouva ze dne 14. října 1999 (dále jen „smlouva z roku 1999“) nahradila smlouvu z roku 1984 v návaznosti na výběrové řízení města Brusel za účelem pořízení a umístění, jakož i údržby a správy informačního městského mobiliáře, přístřešků pro cestující a zobrazovacích nosičů, z nichž část může být využita k reklamním účelům, přičemž toto výběrové řízení vyhrála společnost JCD.

(17) I když se vztahovala na mobiliář podobný mobiliáři z roku 1984, stanovila smlouva z roku 1999 (na dobu trvání 15 let), že:

i) nový městský mobiliář související s touto smlouvou bude majetkem města Brusel ([5]) a že společnost JCD bude platit měsíční nájemné za jeho využití k reklamním účelům;

ii) veškerý bývalý mobiliář instalovaný na základě předchozích smluv mezi městem Brusel a společností JCD musí být touto společností JCD odstraněn. S ohledem na situaci mobiliáře, jenž byl předmětem smlouvy z roku 1984, jehož patnáctiletá doba provozu byla stále v běhu, určil harmonogram v příloze smlouvy z roku 1999 (dále jen „příloha 10“) přesné termíny, v nichž musí být tyto rozličné panely odstraněny (mezi roky 1999 a 2010). Příloha 10 registrovala 282 autobusových přístřešků a 198 zobrazovacích stojanů, které podléhaly režimu smlouvy z roku 1984, a uváděla jejich umístění a příslušné termíny k jejich odstranění.

2.2.2. *Předmět stížnosti*

(18) Společnost CCB má za to, že společnost JCD měla prospěch z neslučitelné státní podpory tím, že dále využívala určité stojany ze smlouvy z roku 1984 i po datu k odstranění stanoveném smlouvou z roku 1999, aniž by musela zaplatit nájemné či daň městu Brusel.

2.3. **Část Villo!**

2.3.1. *Kontext*

(19) Aby zajistil nabídku měkké mobility na svém území, rozhodl se region Brusel-hlavní město zavést automatizovaný samoobslužný systém pronájmu jízdních kol na veřejném prostranství.

(20) Za tímto účelem vyhlásil region dne 15. března 2008 výběrové řízení, které dne 13. listopadu 2008 vyhrála společnost JCD. Region hlavního města Brusel uzavřel dne 5. prosince 2008 se společností JCD dohodu o koncesi na poskytování veřejné služby spočívající v provozování automatizovaného systému pronájmu jízdních kol – Villo na území regionu Brusel-hlavní město („dohodu Villo“) na dobu trvání 15 let (jež byla prodloužena o dva roky v roce 2011 kvůli prodlevám při provádění dohody). Tato dohoda stanovila:

i) instalaci a správu automatizovaného systému pronájmu jízdních kol (2 500 jízdních kol u 200 stanovišť v první etapě, která začala dne 16. listopadu 2009, přičemž počet měl být rozšířen na 5 000 jízdních kol ve druhé etapě od roku 2011), a to na celkovou dobu trvání 15 let (až do roku 2026);

ii) správu a provozování reklamních zařízení k financování systému pronájmu jízdních kol jako doplněk k platbám zákazníků. Z tohoto důvodu společnost JCD využívá reklamní zařízení soustředěné na stanovištích jízdních kol, jakož i další zařízení umístěná mimo tato stanoviště (a to především reklamní plochy o 2 m^2 a také o 8 m^2).

(21) Celkový odhadnutý obrat z koncese po celou dobu jeho trvání činí přibližně [100–150] milionů EUR. Přibližně [30–40] % příjmů pochází od uživatelů a zbytek z reklamy.

(22) Navíc v rámci jednání o dohodě Villo poskytl region společnosti JCD určitá finanční opatření neuvedená ve výběrovém řízení ([6]):

i) osvobození od poplatků za zábor veřejného prostranství regionu Brusel-hlavní město u reklamních stojanů o 8 m^2; maximální výše tohoto osvobození je omezena částkou [50 000–150 000] EUR/rok ([7]);

([5]) prostřednictvím platby paušální čisté ceny za dodaný, plně vybavený, nainstalovaný a funkční produkt.

([6]) Tyto skutečnosti byly zachyceny v dodatku k dohodě Villo uzavřeném dne 9. června 2011.

([7]) Poplatek je […] EUR na stojan za rok. Maximální výše poplatku, který by měla společnost JCD uhradit bez osvobození, činí u […] stojanů o 8 m^2 […] EUR na stojan = [50 000–150 000] EUR.

ii) hardshipovou doložku týkající se regionálních daní (zrušení změn regionálních daní): princip je takový, že pokud se regionální daně zvýší, může být společnost JCD odškodněna za toto navýšení; avšak toto ujednání nebylo nikdo uplatněno;

iii) doložku o přezkumu cen týkající se obecních daní (vyrovnání navýšení obecních daní): princip je takový, že pokud se obecní daně zvýší nad 75 EUR/m², bude společnost JCD za toto zvýšení odškodněna; belgické úřady se původně domnívaly, že odškodnění stanovené touto doložkou by mohlo činit maximálně [250 000–350 000] EUR za rok ([8]).

2.3.2. *Předmět stížnosti*

(23) Společnost CCB a druhý stěžovatel se domnívají, že společnost JCD využívala státní podporu na základě financování koncese Villo.

(24) Podle stěžovatelů veškerá finanční opatření (využívání reklamních zařízení a další opatření poskytnutá společnosti JCD) představují státní podporu.

(25) Navíc tato státní podpora nemůže být považována za slučitelnou s vnitřním trhem na základě pravidel ve věci vyrovnávací platby za závazek veřejné služby, a zejména s rozhodnutím Komise 2012/21/EU ([9]) (dále jen „rozhodnutí o SOHZ z roku 2012“), jelikož v případě společnosti JCD došlo ke značně nadměrnému vyrovnání (zejména proto, že počet reklamních stojanů poskytnutých společnosti JCD je příliš velký).

3. ANALÝZA ČÁSTI TÝKAJÍCÍ SE REKLAMNÍCH STOJANŮ PODLE SMLOUVY Z ROKU 1984

3.1. Důvody zahájení řízení

(26) Komise má za to, že pokud jde o využívání některých reklamních stojanů společností JCD na území města Brusel, jež byly předmětem smlouvy z roku 1984 a nebyly odstraněny po stanovené lhůtě k odstranění (tak, jak je uvedeno v příloze 10 smlouvy z roku 1999), jsou kumulativní kritéria státní podpory splněna a že toto opatření tudíž představuje státní podporu ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU.

(27) Vzhledem k tomu, že se apriori zdá, že není splněna žádná z podmínek, které jsou vyžadovány k prohlášení slučitelné podpory, rozhodla se Komise zahájit řízení podle čl. 108 odst. 2 SFEU.

3.2. Připomínky podané zúčastněnými stranami k rozhodnutí o zahájení řízení

(28) Komise obdržela připomínky od společností CCB a JCD, jež jsou dále shrnuty.

3.2.1. *Připomínky podané společností CCB*

(29) V reakci na rozhodnutí o zahájení řízení společnost CCB uvádí, že souhlasí s analýzou Komise, podle níž využívání některých reklamních stojanů, které byly instalovány na základě smlouvy z roku 1984 na území města Brusel společností JCD a které nebyly odstraněny po stanovené lhůtě a nebylo za ně placeno nájemné ani daň, představuje státní podporu ve smyslu čl. 107 odst. 1 a není slučitelné s vnitřním trhem.

(30) Společnost CCB rovněž uvádí, že sdílí stanovisko Komise, podle něhož má vážné pochybnosti, pokud jde o existenci a relevanci vyrovnávacího mechanismu, jehož se dovolávají belgické orgány, aby odůvodnily neodstranění sporných stojanů po stanoveném datu. Podle společnosti CCB neposkytují žádný důkaz, který by prokazoval, že tento vyrovnávací mechanismus byl formálně zaveden před protiprávním ponecháním sporných stojanů.

([8]) Viz 82. bod odůvodnění rozhodnutí o zahájení řízení.

([9]) Rozhodnutí Komise 2012/21/EU ze dne 20. prosince 2011 o použití čl. 106 odst. 2 Smlouvy o fungování Evropské unie na státní podporu ve formě vyrovnávací platby za závazek veřejné služby udělené určitým podnikům pověřeným poskytováním služeb obecného hospodářského zájmu (Úř. věst. L 7, 11.1.2012, s. 3).

(31) Společnost CCB trvá na tom, že zvýhodnění, z něhož měla společnost JCD prospěch na základě využití stojanů z roku 1984 po stanoveném datu k odstranění, je vyšší než 2 150 000 EUR, a to bez úroků. Společnost CCB se opírá o dvě úřední zjištění soudního vykonavatele, provedená na její žádost dne 3. prosince 2007 a dne 21. prosince 2009, která poskytují soupis mobiliáře instalovaného v rámci smlouvy z roku 1984, jenž byl k těmto datům stále na místě. Společnost CCB rovněž uvádí, že skutečnost, že i samy belgické orgány se opírají o tato úřední zjištění soudního vykonavatele, provedená na žádost společnosti CCB (viz oddíl 3.3.2)), ukazuje, že stojany neodstraněné po původně stanovených datech nebyly přesně sledovány, a neprokáží-li belgické orgány opak, dosahuje počet stojanů, které mají být vzaty v úvahu pro výpočet zvýhodnění poskytnutého společnosti JCD, čísla 86, tedy 119 reklamních ploch.

(32) Konečně společnost CCB podporuje analýzu Komise, podle níž nejsou daně za reklamní stojany zaplaceny od roku 2002 bez ohledu na původní smlouvu. Předčasné odstranění stojanu na základě smlouvy z roku 1984 by totiž nevedlo ke ztrátě daňových úspor pro společnost JCD, neboť tyto daně byly v každém případě za tyto stojany splatné, i kdyby stojany byly ponechány, čímž se argument o vyrovnání mezi předčasným odstraněním a pozdějším odstraněním stává nerelevantním, pokud jde o tyto daně. Společnost CBB rovněž opakuje své tvrzení, podle něhož toto osvobození od daní ve prospěch společnosti JCD vytváří značné narušení hospodářské soutěže na belgickém trhu s venkovní reklamou a má za následek konkurenční znevýhodnění vzhledem k tomu, že konkurenti společnosti JCD, včetně společnosti CCB, museli uhradit daně z reklamy za stojany, které provozují na území města Brusel.

(33) Společnost CCB upozorňuje, že v rozsudku ze dne 29. dubna 2016 rozhodl odvolací soud v Bruselu, že společnost JCD nedodržela termíny k odstranění stanovené v příloze 10 zvláštních zadávacích podmínek k veřejné zakázce z roku 1999 a využívala bezdůvodně a neoprávněně po několik let četné reklamní stojany na veřejném prostranství města Brusel ([10]). Společnost CCB zároveň upozorňuje, že soud zamítl argument o vyrovnání mezi předčasným a pozdějším odstraněním, který hájila společnost JCD.

(34) Společnost CCB má za to, že příjmy z reklamy získané z komerčního využití reklamních stojanů po datu odstranění stanoveném v příloze 10 by rovněž mohly představovat státní prostředky, protože sám stát by mohl tyto stojany využívat.

(35) V připomínkách podaných dne 16. července 2015 k rozhodnutí Komise zahájit řízení předložila společnost CCB další stížnost proti společnosti JCD ve věci daní, které společnost JCD nezaplatila belgickému státu za stojany na základě smlouvy z roku 1999.

3.2.2. *Připomínky podané společností JCD*

(36) Ve svých připomínkách k rozhodnutí o zahájení řízení ze dne 17. července 2015 společnost JCD připomíná, že veřejný orgán (v daném případě město Brusel) podléhá povinnosti zachovat hospodářskou rovnováhu smluv, u nichž je smluvní stranou. Podle společnosti JCD totiž město Brusel kompenzovalo ztráty z reklamních příjmů vyplývající z předčasného odstranění dotčených stojanů a zaručilo hospodářskou rovnováhu smlouvy z roku 1984 tím že, logicky umožnilo ponechat a využívat rovnocenný počet jiných stojanů na základě smlouvy z roku 1984 po stanoveném datu k odstranění. Společnost JCD tvrdí, že existence vyrovnání z tohoto důvodu je nepopíratelná a byla prokázána různými důkazy, včetně četných podání a písemností města Brusel v rámci předběžného šetření.

(37) Podle společnosti JCD se využívání dotčených reklamních stojanů nikdy neřídilo smlouvou z roku 1999 a k neodstranění určitého městského mobiliáře došlo v rámci provádění smlouvy z roku 1984 bez sebemenšího převodu veřejných zdrojů. Neodstranění dotčeného mobiliáře je neutrální z hlediska státních prostředků, protože představuje vyvážení k předčasnému odstranění jiného mobiliáře upraveného stejnou smlouvou.

(38) Podle společnosti JCD vyplývá ze samotného principu vyrovnání, že reklamní využití mobiliáře, který nebyl po termínu odstraněn, musí podléhat stejnému režimu, jako je režim použitelný na předběžně odstraněné stojany, tedy smlouvě z roku 1984.

([10]) Rozsudek odvolacího soudu v Bruselu ze dne 29. dubna 2016 (9. senát) v rámci věci 2011/AR/140. Odvolací soud v Bruselu zamítl argument o prohození mobiliáře a upřesnil, že prohození nebylo stanoveno ani povoleno smlouvami z roku 1984 a z roku 1999, ani nebylo schváleno městem po uzavření smlouvy z roku 1999.

(39) Společnost JCD proto popírá tvrzení, podle něhož měla prospěch ze selektivní výhody vyplývající z převodu veřejných zdrojů v rámci smluv pravidelně uzavíraných s městem Brusel. Společnost JCD má za to, že nezískala žádné úspory, pokud jde o nájemné a neuhrazené daně na základě smlouvy z roku 1999, a že tyto služby jsou součástí poslaní veřejné služby.

(40) Zejména pokud jde o osvobození od placení nájemného, lze je podle společnosti JCD vysvětlit mechanismem vyrovnání, kterým se řídila smlouva z roku 1984.

(41) Co se týče osvobození od daní, stanovisko města Brusel neukládat daně pouze u smluv na městský mobiliář – na rozdíl od reklamních zařízení – je zcela v souladu s tím, aby se zachovala hospodářská rovnováha uvedených smluv, neboť ani stojany na základě smlouvy z roku 1984, ani stojany na základě smlouvy z roku 1999 nepodléhaly dani, a to bez ohledu na to, že město Brusel přijalo v roce 2002 daňovou vyhlášku.

(42) Město Brusel totiž podle společnosti JCD přijalo první daňovou vyhlášku v oblasti dočasné reklamy ve veřejném prostoru a na veřejném prostoru až v hospodářském roce 2002 (daňová vyhláška ze dne 17. října 2001), zatímco smlouva z roku 1984 ukončila svou platnost v roce 1999. V důsledku toho tato daň není uplatnitelná na reklamní využívání stojanů na základě smlouvy z roku1984, i když došlo k jeho prodloužení v průběhu hospodářského roku 2002 a následujících let. Podle společnosti JCD nezaregistrování těchto stojanů k dani nemůže představovat selektivní výhodu ve prospěch smluvního partnera, jelikož odráží obecnou zásadu, která nevedla k příznivějšímu zacházení se společností JCD oproti jakémukoli podniku, jenž by se nacházel ve srovnatelné situaci, a nemůže tedy zakládat existenci státní podpory.

(43) Kromě toho za teoretického předpokladu, že by se daň stala uplatnitelnou na tuto smlouvu, mělo by dojít k přezkumu podmínek smlouvy z roku 1984 tak, jak je stanoveno touto smlouvou.

(44) Co se týče stojanů na základě smlouvy z roku 1999, má společnost JCD za to, že jejich reklamní využití rovněž nepodléhá platbě daně z reklamy. Daňová vyhláška o reklamě přijatá městem Brusel v roce 2002 není totiž použitelná, neboť společnost JCD už hradí měsíční nájemné za využívání nosičů pro reklamní účely, což představuje na základě smlouvy z roku 1999 jediný náklad, který zatěžuje reklamní využití stojanů. Navíc tato daňová vyhláška výslovně osvobozuje reklamní stojany města Brusel, a tedy stojany, na která se vztahuje smlouva z roku 1999.

(45) Na podporu těchto argumentů společnost JCD poskytuje Komisi dva rozsudky ze dne 4. listopadu 2016, kterými fTribunal de première instance francophone de Bruxelles stanovil, že společnost JCD není povinována k obecní dani z reklamy z důvodu plnění veřejné zakázky přidělené společnosti JCD dne 14. října 1999, pokud jde o reklamní stojany, které jsou na území města a patří městu Brusel.. Tyto rozsudky tedy nařídily vrácení částek, které byly zaplaceny za hospodářské roky 2009 až 2012.

(46) Společnost JCD tvrdí, že za předpokladu, že by výše uvedený vyrovnávací mechanismus znamenal potenciální nerovnováhu ve prospěch společnosti JCD, nemohla by tato potenciální nerovnováha posílit soutěžní postavení společnosti JCD vůči konkurentům na relevantních trzích, neboť by byla minimální.

(47) Tato hypotetická nerovnováha by nemohla zejména ztížit proniknutí podniků usazených v jiných členských státech na tyto trhy. Společnost JCD navíc připomíná, že Komise již došla k závěru, že některá opatření mají účinky pouze na místní úrovni a že tedy neovlivňují obchod mezi členskými státy.

3.3. **Připomínky podané Belgií**

3.3.1. *Připomínky podané Belgií k rozhodnutí o zahájení řízení*

(48) Belgické orgány uznávají, že společnost JCD dál využívala některé panely na základě smlouvy z roku 1984 po datu stanoveném smlouvou z roku 1999 tak, jak je uvedeno v příloze 10. Za tyto reklamní stojany společnost JCD neplatila městu Brusel ani nájemné, ani daň, na rozdíl od panelů na základě smlouvy z roku 1999, za které bylo placeno od začátku smlouvy nájemné a které byly rovněž zaregistrovány k dani, avšak až od roku 2009 ([11]). Tento stav trval až do srpna roku 2011, kdy byly odstraněny poslední stojany.

([11]) Město Brusel přijalo svou první vyhlášku o soukromém záboru veřejného prostranství pro komerční účely v říjnu roku 2001, tato vyhláška vstoupila v platnost v lednu roku 2002 (daňová vyhláška ze dne 17. října 2001, daň v oblasti dočasné reklamy ve veřejném prostoru a na veřejném prostoru), přičemž belgické orgány vymáhaly platbu daní za stojany z roku 1999 až od zdaňovacího období 2009.

(49) Belgické orgány nepopírají, že tato opatření jsou jim přičitatelná a zejména jsou přičitatelná městu Brusel. Ve skutečnosti dokonce vysvětlují, že souhlasily s ponecháním stojanů spravovaných smlouvou z roku 1984 po datu stanoveném v příloze 10 s cílem zachovat vyváženost smlouvy se společností JCD s ohledem na to, že byly na žádost města Brusel předčasně odstraněny určité stojany, aby mohly být instalovány jiné typy stojanů, které byly upřednostněny zejména z estetických důvodů, a to konkrétně nový městský mobiliář secesního typu.

(50) Belgické orgány mají za to, že toto předčasné odstranění znamenalo ztrátu pro společnost JCD, která se zřekla těchto stojanů, za něž nebylo požadováno žádné nájemné, ani nebyla vymáhána žádná daň až do data jejich odstranění stanoveného v příloze 10, a že bylo přijatelné, aby jako protihodnota k této ztrátě byly jiné stojany ponechány déle, než se stanovilo, a za tyto stojany nebylo vymáháno žádné nájemné ani daň.

(51) Belgické orgány uznávají, že společnost JCD měla celkově prospěch z hospodářské výhody, ale pouze z důvodu nepoměru mezi počtem stojanů, které byly předběžně odstraněny (před stanoveným datem k jejich odstranění), a počtem stojanů, které byly ponechány po datu stanoveném v příloze 10. Článek 4.5 dohody uzavřené v roce 1984 mezi městem Brusel a společností JCD stanovil, že reklamní nosiče a autobusové přístřešky budou osvobozeny od placení nájemného, poplatku za zábor a jiného poplatku. Podle belgických orgánů musí být toto osvobození přezkoumáno s ohledem na skutečnost, že v době podpisu dohody nepřijalo město Brusel žádnou vyhlášku, která by zdaňovala reklamní nosiče.

(52) Podle belgických orgánů se společnost JCD zřekla na jedné straně hospodářské výhody, pokud jde o nájemné a daně tím, že souhlasila, že předčasně odstraní stojany, a na druhé straně měla, jde-li o nájemné a daně, prospěch z hospodářské výhody tím, že stojany ponechala po době stanovené k odstranění. Když se vypočítá rozdíl mezi úsporami, o které společnost JCD přišla z důvodu předčasného odstranění, a dodatečnými úsporami, které vznikly tím, že stojany byly ponechány déle, než bylo stanoveno v příloze 10, měla společnost JCD, podle belgických orgánů, celkově finanční výhodu, která mezi prosincem 1999 a rokem 2011 činila maximálně [100 000–150 000] EUR.

(53) V této souvislosti belgické orgány argumentovaly tím, že opatření by mohlo snadno spadat do oblasti působnosti nařízení Komise (ES) č. 1998/2006 ([12]) (dále jen „nařízení o podpoře *de minimis* z *roku 2006*"). Toto nařízení totiž stanoví, že některé podpory vyplácené v malé výši (méně než 200 000 EUR za 3 daňová období) jsou považovány za částky, které nemají vliv na obchod mezi členskými státy, a nesplňují tedy všechna kritéria čl. 107 odst. 1 SFEU.

(54) Navíc belgické orgány podávají upřesnění týkající některých tvrzení společnosti CCB, které jsou předmětem rozhodnutí o zahájení řízení. Za prvé je základní odhad 86 stojanů poskytnutý společností CCB mylný, neboť úřední zjištění soudního vykonavatele společnosti CCB (viz 31. bod odůvodnění) registrují 80 stojanů. Navíc společnost CCB mylně popsala některé stojany jako autobusové přístřešky, přestože se jedná o informační panely pro město. Za druhé, co se týče výše nájemného, společnost CCB nesprávně indexuje výši nájemného, neboť toto nájemné musí být podle města Brusel indexováno k datu výročí smlouvy ([13]). Za třetí jsou chyby v odhadu výše částky daní nezaplacených společností JCD tak, jak ji uvádí společnost CCB.

3.3.2. *Připomínky podané Belgií k připomínkám zúčastněných stran*

(55) V písemných připomínkách ze dne 2. října 2015 belgické orgány upřesňují, že skutečnost, že město Brusel nevymáhalo daně, které nebyly zaplaceny společností JCD na základě smlouvy z roku 1999, zatímco probíhala soudní řízení, nevyplývá ze zvýhodnění poskytnutého městem Brusel, nýbrž z uplatnění belgického zákona a belgických soudních rozsudků, podle nichž obecní správa nemůže přistoupit k exekuci či vymáhání daně u části daně, která překračuje nesporně dlužnou částku. Pokud se opravný prostředek tak, jak byl podán společností JCD, vztahuje na celou částku daně, není exekuce nebo vymáhání možné. Tento stav neznamená, že dlužník, který podal

([12]) Nařízení Komise (ES) č. 1998/2006 ze dne 15. prosince 2006 o použití článků 87 a 88 Smlouvy na podporu de minimis (Úř. věst. L 379, 28.12.2006, s. 5) použitelné v době, kdy byla podpora poskytnuta.

([13]) Smlouva z roku 1999 stanoví v článku 12 proměnlivý vzorec nájemného a upřesňuje, že zadavatel schvaluje proměnlivý vzorec (indexaci k výročnímu datu). Tentýž článek uvádí základní údaje pro výpočet měsíčního nájemného.

soudní žalobu, je osvobozen od daně, jak tvrdí společnost CCB. Navíc daně, i kdyby byly sporné, musí být z účetního hlediska zaznamenány jako provozní náklady. Žádná státní podpora nemůže tedy vyplývat ze skutečnosti, že město Brusel nevymáhá daně, které má nést společnost JCD a které jsou předmětem soudních řízení.

(56) V písemných připomínkách ze dne 20. června 2016, v odpovědi na otázky, které položily útvary Komise dopisem ze dne 15. dubna 2016, belgické orgány potvrdily, že město Brusel začalo danit reklamní stojany instalované na základě veřejné zakázky přidělené dne 14. října 1999 až od zdaňovacího období 2009. Nicméně od daňové vyhlášky ze dne 17. října 2001 ve věci dočasné reklamy ve veřejném prostoru a na veřejném prostoru stanovilo město Brusel daň z dočasné inzerce ve veřejném prostoru a na veřejném prostoru a určilo osvobození od daně výlučně u své vlastní inzerce ([14]). Belgické orgány poukazují na to, že daňové vyhlášky použitelné na reklamní stojany vstoupily v platnost poprvé až k 1. lednu 2002, takže nevznikla žádná dlužná daň za rok 2001, a tvrdí, že se tyto daňové vyhlášky vztahují na stojany na základě smlouvy z roku 1999.

(57) Upřesňují také, že město Brusel nevybíralo částky odpovídající daním za daňová období 2002 až 2008. Tento stav vyplývá ze skutečnosti, že město mělo z počátku za to, že stojany umístěné na základě plnění veřejné zakázky z roku 1999, které mu patřily a které byly využívány společností JCD, nebyly zdanitelné na základě osvobození od daně stanoveného v článku 5 daňové vyhlášky ze dne 17. října 2001, jenž se vztahoval výlučně na vlastní inzerci města Brusel. Kromě toho osvobození vztahující se konkrétně na reklamní stojany města Brusel nebo organizací, které jsou městem Brusel vytvořeny nebo městu Brusel podřízeny, byla zavedena v daňové vyhlášce ze dne 18. prosince 2006 a v po ní následujících daňových vyhláškách.

(58) K prvním registracím k dani došlo dne 29. července 2011 a vztahovaly se na zdaňovací období 2009. Na základě článku 6 zákona ze dne 24. prosince 1996, následně zrušeného nařízením ze dne 3. dubna 2014, nebylo možné provést zpětné zdanění za období delší než tři roky počítáno od 1. ledna zdaňovacího období.

(59) Belgické orgány tvrdí, že se město Brusel rozhodlo dále neuplatňovat osvobození od daně, protože mělo za to, že osvobození reklamních stojanů pouze z důvodu, že patří městu Brusel, i když je město nevyužívalo, vytvářelo nespravedlnost vůči provozovatelům jiných reklamních stojanů. Podle úvahy města Brusel, i když bylo skutečně možné ospravedlnit osvobození od daně reklamních stojanů používaných pro vlastní potřeby města a potřeby organizací, které město vytvořilo nebo které mu byly podřízeny, osvobození nebylo důvodné, pokud byly stojany využívány třetí osobou, a to zvláště obchodním podnikem působícím v odvětví venkovní reklamy.

(60) Osvobození stanovené poplatkovou vyhláškou mělo ve skutečnosti za cíl zabránit tomu, aby město zdanilo samo sebe, což by mu nezajistilo žádný dodatečný příjem a jeho finančnímu útvaru by zvýšilo administrativní práci, přičemž sledovaným cílem každé poplatkové vyhlášky je umožnit daňovému orgánu, aby si obstaral dodatečné finanční prostředky. Nicméně, jak je uvedeno v připomínkách podaných belgickými orgány dne 20. února 2017 na doplňující otázky položené Komisí s datem 14. února 2017, samo město Brusel nikdy reklamní stojany nevyužívalo. K tomuto využití docházelo vždy prostřednictvím třetích osob. Jediné reklamní stojany, které patří městu Brusel, jsou stojany, jež byly předmětem veřejné zakázky přidělené dne 14. října 1999 společnosti JCD. Po uplynutí smlouvy z roku 1999 došlo k novému vyhlášení veřejné zakázky, v níž zvítězila společnost CCB, jež je současným úspěšným účastníkem. Na základě nyní platné smlouvy hradí společnost CCB nájemné za reklamní stojany, jakož i příslušné daně.

([14]) Konkrétně článek 5 daňové vyhlášky ze dne 17. října 2001 stanovil osvobození od daně zejména u „inzerce zadané městem nebo organizacemi, které jsou vytvořeny městem, městu podřízeny nebo městem financovány".

(61) Belgické orgány uvádějí, že hospodářské subjekty, které využívají vlastní stojany, platí pouze vybírané daně a že nájemné za užívání reklamních stojanů se k těmto daním připojuje, pokud stojany patří městu Bruselu. Toto nájemné nenahrazuje v žádném případě daně, které jsou z těchto stojanů vybírány. Nájemné totiž představuje protiplnění za právo na využití stojanů, jež patří městu Brusel. Pokud by hospodářské subjekty neplatily nájemné, využívaly by zdarma stojany města Brusel, zatímco město by muselo nést náklady na jejich pořízení. Z tohoto důvodu je pochopitelné, že mají povinnost platit nájemné. Naopak hospodářské subjekty, které nevyužívají stojany města Brusel, musí samy nést veškeré investiční náklady na výrobu a pořízení reklamních stojanů.

(62) Belgické orgány vysvětlují, že Tribunal de première instance francophone de Bruxelles stanovil ve dvou rozsudcích ze dne 4. listopadu 2016, že společnost JCD nedluží na základě znění článku 9 daňových vyhlášek z let 2009-2012 obecní daň z reklamy, pokud jde o reklamní stojany, které jsou instalovány na území města Brusel a které patří městu Brusel a jimiž je plněna veřejná zakázka přidělená společnosti JCD dne 14. října 1999. Tyto rozsudky tedy nařídily vrácení částek, které byly zaplaceny za hospodářské roky 2009 až 2012.

(63) Belgické orgány potvrzují, že město Brusel podalo odvolání proti oběma rozsudkům ze dne 4. listopadu 2016, které se vztahují na daňová období 2009-2010 i na daňová období 2011-2012. V odvolacím řízení, které stále probíhá, město Brusel argumentovalo tím, že výklad článku 9 daňové vyhlášky podaný soudem tak, že umožňuje osvobodit společnost JCD od daně, vyvolává otázku, zda je slučitelný s články 106 a 107 SFEU.

(64) Naopak město Brusel nezaregistrovalo žádné nezaplacené daně za reklamní stojany, které se řídí smlouvou z roku1984 a které nebyly odstraněny po stanoveném datu.

(65) Belgické orgány prohlašují, že nejsou schopné poskytnout částku nájemného a daní nezaplacených za stojany, které nebyly odstraněny po datu stanoveném v příloze 10, za období mezi 1. lednem 2002 a 21. srpnem 2010.

3.4. **Posouzení opatření**

3.4.1. *Část týkající se stojanů podle smlouvy z roku 1984: předmět tohoto rozhodnutí*

(66) Analýza Komise se týká pouze stojanů z roku 1984, které nebyly odstraněny po uplynutí lhůty k jejich využití, a nevztahuje se na samu smlouvu z roku 1984. Toto je odůvodněno zejména skutečností, že podle článku 17 nařízení Rady (EU) 2015/1589 ([15]) nemůže Komise nařídit navrácení podpory udělené po uplynutí promlčecí lhůty 10 let.

(67) Stojany instalované na základě smlouvy z roku 1984 mohly být instalovány až do konce doby platnosti smlouvy z roku 1984 (tedy až do roku 1999) a využívány po dobu 15 let (tedy případně až do roku 2014). Jakákoli podpora poskytnutá na základě těchto stojanů smlouvou z roku 1984 za předpokladu, že jsou splněny všechny kumulativní podmínky čl. 107 odst. 1, mohla být tedy poskytnuta až v době, kdy společnost JCD obdržela povolení bruselských orgánů k instalaci dotyčného stojanu, tedy před rokem 1999, rokem ukončení této smlouvy. Tudíž by k jakékoli případné podpoře udělené společnosti JCD došlo před více než 10 lety před první žádostí o informace, zaslanou Komisí belgickým orgánům s datem 15. září 2011.

(68) Naopak, co se týče ponechání stojanů, jež jsou předmětem smlouvy z roku 1984, po datu stanoveném v příloze 10 smlouvy z roku 1999, a to bez úhrady nájemného či daní, došlo k poskytnutí případné podpory ve prospěch společnosti JCD v době, kdy belgické orgány (mlčky) povolily, že nebude dodržen harmonogram stanovený v této příloze. Níže uvedená analýza Komise se tedy vztahuje pouze na opatření, kdy neodstranění stojanů, jež jsou předmětem smlouvy z roku 1984, po datu stanoveném v příloze 10 znamená státní podporu ve prospěch společnosti JCD, kterou obdržela po 15. září 2001 (tedy v rámci promlčecí lhůty uvedené v článku 17 nařízení (EU) 2015/1589).

(69) Toto rozhodnutí se rovněž netýká analýzy, zda je možné kvalifikovat jako státní podporu osvobození od daní, které společnost JDC nezaplatila belgickému státu ze stojanů na základě smlouvy z roku 1999, jež nebyla součástí rozhodnutí o zahájení řízení.

([15]) Nařízení Rady (EU) 2015/1589 ze dne 13. července 2015, kterým se stanoví prováděcí pravidla k článku 108 Smlouvy o fungování Evropské unie (Úř. věst. L 248, 24.9.2015, s. 9).

3.4.2. *Existence státní podpory ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU*

(70) Podle ustanovení čl. 107 odst. 1 SFEU podpory poskytované v jakékoli formě státem nebo ze státních prostředků, které narušují nebo mohou narušit hospodářskou soutěž tím, že zvýhodňují určité podniky nebo určitá odvětví výroby, jsou, pokud ovlivňují obchod mezi členskými státy, neslučitelné s vnitřním trhem.

(71) Podle ustálené judikatury má-li se jednat o podporu ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU, je nutné, aby byly splněny všechny kumulativní podmínky uvedené v tomto ustanovení. i) opatření lze přičíst státu a je financováno ze státních prostředků; ii) poskytuje svému příjemci selektivní hospodářskou výhodu; iii) opatření narušuje nebo může narušit hospodářskou soutěž; iv) opatření musí být způsobilé ovlivnit obchod mezi členskými státy ([16]).

3.4.2.1. Přičitatelnost státu a státní prostředky

(72) Aby opatření představovalo státní podporu ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU, musí být poskytnuto státem nebo ze státních prostředků. Státní prostředky zahrnují veškeré prostředky veřejného sektoru ([17]), včetně prostředků vnitrostátních subjektů (decentralizovaných, federalizovaných, regionálních nebo jiných) ([18]).

(73) Za podpory ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU mohou být považovány výhody poskytnuté přímo nebo nepřímo ze státních prostředků. Existence státních prostředků může mít zápornou podobu, pokud se jedná o ztrátu příjmů pro veřejné orgány. Podle ustálené judikatury představuje zřeknutí se prostředků, které měly být v zásadě navráceny do státního rozpočtu, převod státních prostředků. Zároveň zásahy, které snižují náklady, jež obvykle zatěžují rozpočet podniku, mohou představovat statní prostředky ([19]).

Přičitatelnost

(74) Belgické orgány nepopírají, že tato opatření jsou jim přičitatelná (a zejména jsou přičitatelná městu Brusel). Ve skutečnosti dokonce vysvětlují, že souhlasily se zachováním stojanů ze smlouvy z roku1984 po datu stanoveném v příloze 10, aby zachovaly vyváženost smlouvy se společností JCD s ohledem na to, že na žádost města Bruselu byly předčasně odstraněny určité stojany, aby mohly být instalovány jiné typy stojanů, které byly upřednostněny zejména z estetických důvodů (viz 49. bod odůvodnění).

Státní prostředky

(75) Belgické orgány rovněž uznávají, že neodstranění stojanů po datech stanovených v příloze 10 znamená ztrátu příjmů pro město Brusel v podobě nevybraného nájemného a daní z těchto stojanů, jež by mohly být jinak nahrazeny stojany na základě smlouvy z roku 1999, která s sebou nese placení nájemného a daní.

(76) Je tedy nesporné, že neodstranění stojanů z roku 1984 společností JCD po datech stanovených v příloze 10 je přičitatelné belgickému státu a že z jeho strany znamenalo zřeknutí se státních prostředků. Vyčíslení těchto státních prostředků (tedy výše nájemného a daní, jichž se město Brusel zřeklo) je však předmětem odlišného posouzení ze strany Komise a belgického státu (viz oddíl 3.4.5).

([16]) Rozsudek Soudního dvora ze dne 2. září 2010, Komise v. Deutsche Post, C-399/08 P, ECLI:EU:C:2010:481, bod 39 a citovaná judikatura, rozsudek Soudního dvora ze dne 21. prosince 2016, Komise v. Hansestadt Lübeck, C-524/14 P, ECLI:EU:C:2016:971, bod 40, rozsudek Soudního dvora ze dne 21. prosince 2016, Komise v. World Duty Free Group SA a další, spojené věci C-20/15 P a C-21/15 P, ECLI:EU:C:2016:981, bod 53, rozsudek Soudního dvora ze dne 20. září 2017, Komise v. Frucona Košice, C-300/16 P, ECLI:EU:C:2017:706, bod 19.

([17]) Rozsudek Soudu prvního stupně ze dne 12. prosince 1996, Compagnie nationale Air France v. Komise Evropských společenství, T-358/94, ECLI:EU:C:1996:194, bod 56.

([18]) Rozsudek Soudního dvora ze dne 14. října 1987, Spolková republika Německo v. Komise Evropských společenství, C 248/84, ECLI:EU:C:1987:437, bod 17, a rozsudek ze dne 6. března 2002, Territorio Histórico de Álava - Diputación Foral de Álava a Ramondín, SA a Ramondín Cápsulas SA v. Komise Evropských společenství, spojené věci T-92/00 a T-103/00, ECLI:EU:T:2002:61, bod 57.

([19]) Rozsudek Soudního dvora ze dne 16. května 2000, Francie v. Ladbroke Racing a Komise, C-83/98 P, ECLI:EU:C:2000:248, body 48 až 51. Rozsudek Soudního dvora ze dne 14. ledna 2015, Eventech, ECLI:EU:C:2015:9, bod 33.

(77) Z tohoto důvodu se Komise domnívá, že toto opatření představuje převod státních prostředků ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU.

(78) Jak je uvedeno v 34. bodě odůvodnění, má společnost CCB za to, že příjmy z reklamy získané z komerčního využití reklamních stojanů po datu odstranění stanoveném v příloze 10 mohou také představovat státní prostředky, protože by stát sám mohl využívat tyto stojany.

(79) Komise má nejprve za to, že příjmy z reklamy, které pobírá společnost JCD, zjevně nepředstavují státní prostředky, pokud tyto příjmy z reklamy pocházejí ze soukromých smluv mezi společností JCD a jejími zákazníky, do nichž stát nikterak nezasahuje.

(80) Kromě toho nelze konstatovat, že se město Brusel zříká státních prostředků pouze tím, že se samo nezapojuje do určité ekonomické činnosti. Takový přístup ke státním prostředkům by byl nadměrně extenzivní a zakazoval by, aby stát povoloval na svém území činnosti, aniž by si předem ověřil, zda by sám nemohl tuto činnost provádět.

(81) Navíc i když by bylo teoretické možné, aby se veřejný orgán zapojil do určité ekonomické činnosti, není to zjevně jeho prvořadou funkcí a nemá apriori k dispozici ani know-how, ani dovednosti a technické prostředky pro takovou činnost. V daném případě lze například poznamenat, že reklamní smlouvy jsou zpravidla celostátní. Město Brusel by nemělo prostředky k vyjednávání o takových smlouvách, neboť by mělo vliv jen na panely, které by vlastnilo na území města Brusel. Jeho případná schopnost vytvářet příjmy z těchto panelů by byla proto nesrovnatelná se společností JCDecaux.

3.4.2.2. Existence hospodářské výhody

(82) Zvýhodněním ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU se rozumí jakákoli hospodářská výhoda, kterou by podnik za běžných tržních podmínek, tj. bez zásahu státu, nebyl schopen získat ([20]). Důležitý je pouze účinek opatření na podnik, nikoli důvod ani cíl státního zásahu ([21]).

(83) Podle Soudního dvora výhoda existuje, pokud je finanční situace podniku zlepšena zásahem státu, a představuje tedy nejen pozitivní plnění, ale zároveň všechny zásahy státu, které v různých formách snižují náklady, jež obvykle zatěžují rozpočet podniku ([22]).

(84) V daném případě od roku 1999 a postupně k ukončení platnosti povolení založených na smlouvě z roku 1984 využívala společnost JCD dál reklamní stojany na území města Brusel, aniž by platila nájemné a daně za využívání těchto stojanů, zatímco podle smlouvy z roku 1999 měly být tyto stojany odstraněny a dále na základě smlouvy z roku 1999 znamenalo využívání těchto nových reklamních stojanů, jež je měly nahradit, placení nájemného a daní.

(85) Belgické orgány uznávají, že společnost JCD měla celkově prospěch z hospodářské výhody, ale pouze z důvodu nepoměru mezi počtem stojanů, které byly předem odstraněny před stanoveným datem, a počtem stojanů, které byly ponechány po datu stanoveném v příloze 10. Za předpokladu, že by i Komise sdílela toto stanovisko (*quod non*), byla by v každém případě existence výhody stanovena.

(86) Komise nejdříve poznamenává, že belgické orgány přijímají princip existence výhody, ale zpochybňují pouze její rozsah.

([20]) Rozsudek Soudního dvora ze dne 11. července 1996, Syndicat français de l'Express international (SFEI) a další v. La Poste a další, C-39/94, ECLI:EU:C.1996:285, bod 60, rozsudek Soudního dvora ze dne 29. dubna 1999, Španělské království v. Komise Evropských společenství C-342/96, ECLI:EU:C:1999:210, bod 41.

([21]) Rozsudek Soudního dvora ze dne 2. července 1974, Italská republika v. Komise, 173/73, ECLI:EU:C:1974:71, bod 13.

([22]) Rozsudek Soudního dvora ze dne 8. listopadu 2001, Adria-Wien Pipeline, C-143/99, ECLI:EU:C:2001:598; a také rozsudek Soudního dvora ze dne 14. února 1990, Francouzská republika v. Komise, C-301/87, ECLI:EU:C:1990:67, bod 41.

(87) Navíc belgické orgány považují opatření za vyrovnání poskytnuté společnosti JCD ke kompenzaci znevýhodnění předčasného odstranění určitého počtu stojanů. Z tohoto důvodu odkazuje Komise na věc C-211/15 P, Orange v. Komise ([23]), ve které Soudní dvůr potvrdil stanovisko Tribunálu ([24]) a generálního advokáta ([25]), podle nichž i snížení nákladů poskytnuté podniku tím, že se zruší dodatečná zatížení vyplývající z režimu odchylky, která se nevztahuje na konkurenční podniky, představuje státní podporu ([26]). Jediná vyrovnání, která s sebou nesou převod veřejných zdrojů, jež nelze označovat za státní podporu, jsou vyrovnání veřejné služby poskytnutá podle judikatury Altmark ([27]).

(88) Přitom však jsou smlouva z roku 1984 i smlouva z roku 1999 čistě obchodními smlouvami a jejich ustanovení nesvěřují společnosti JCD poslání veřejné služby. Nelze proto použít judikaturu ve věci Altmark, která se týká vyrovnávacích plateb poskytnutých za plnění veřejné služby.

(89) Na tomto základě se tedy zdá, že vyrovnání uváděné belgickými orgány nutně představuje výhodu pro společnost JCD za předpokladu, že má za cíl skutečně vyrovnat znevýhodnění související s potenciální povinností předčasně odstranit některé stojany. Tento závěr je o to pevnější, že v daném případě je obtížné se domnívat, že byla společnost JCD strukturálně znevýhodněna, neboť společnost JCD dobrovolně souhlasila s odstraněním těchto stojanů, a navíc samy belgické orgány uznaly, že dotyčné vyrovnání překročilo rámec toho, co bylo požadováno kvůli údajnému znevýhodnění.

(90) Tato argumentace je rovněž v souladu s bodem 69 sdělení Komise o pojmu státní podpora ([28]) (dále jen „sdělení o pojmu státní podpora“), které zdůrazňuje, že i *„náklady vyplývající ze zákonných povinností uložených státem* ([29]) *lze v zásadě pokládat za náklady, jež jsou neodmyslitelně spjaty s hospodářskou činností, takže případné vyrovnání za tyto náklady poskytuje podniku výhodu* ([30]). *To znamená, že existenci výhody nevylučuje v zásadě skutečnost, že výhoda nejde nad rámec vyrovnání za náklady vyplývající z uložení zákonné povinnosti. Totéž platí pro osvobození od nákladů, které by podniku nevznikly, kdyby neexistovala žádná pobídka vyplývající ze státního opatření, jelikož bez této pobídky by své činnosti strukturoval jinak* ([31]). *Existence výhody není vyloučena ani tehdy, pokud opatření poskytuje náhradu za poplatky jiné povahy, které nejsou spojeny s daným opatřením* ([32]).“

(91) V daném případě není rovněž opravdu možné přirovnat předčasnou náhradu stojanů z roku 1984 k zákonné povinnosti, neboť společnost JCD dobrovolně souhlasila s odstraněním stojanů, nicméně z bodu 69 sdělení o pojmu státní podpora vyplývá, že i kdyby k odstranění stojanů došlo ze zákonné povinnosti, vyrovnání této předčasné náhrady by znamenalo výhodu.

([23]) Rozsudek Soudního dvora ze dne 26. října 2016, Orange v. Komise, C-211/15 P, ECLI:EU:C:2016:798.

([24]) Rozsudek Tribunálu ze dne 26. února 2015, Orange v. Komise, T-385/12, ECLI:EU:T:2015:117.

([25]) Stanovisko generálního advokáta Wahla ze dne 4. února 2016, Orange v. Komise, C-211/15 P, ECLI:EU:C:2016:78.

([26]) Rozsudek Soudního dvora ze dne 26. října 2016, Orange v. Komise, C-211/15 P, ECLI:EU:C:2016:798, body 41 až 44.

([27]) Rozsudek Soudního dvora ze dne 26. října 2016, Orange v. Komise, C-211/15 P, ECLI:EU:C:2016:798, bod 44.

([28]) Sdělení Komise ze dne 19. července 2016 o pojmu státní podpora uvedeném v čl. 107 odst. 1 Smlouvy o fungování Evropské unie (Úř. věst. C 262, 19.7.2016, s. 1).

([29]) Pokud jde o odvětví zemědělství, uložením zákonné povinnosti by byly například veterinární kontroly a zkoušky nebo kontroly a zkoušky v oblasti bezpečnosti potravin, které jsou uloženy zemědělským producentům. Naproti tomu kontroly a zkoušky prováděné a financované veřejnoprávními subjekty, které zemědělští producenti ze zákona nemusí provádět ani financovat, se za zákonné povinnosti uložené podnikům nepovažují. Viz rozhodnutí Komise ze dne 18. září 2015 o státní podpoře SA.35484 týkající se kontrol jakosti mléka podle zákona o mléku a tucích a rozhodnutí ze dne 4. dubna 2016 o státní podpoře SA.35484 týkající se kontrolních činností v oblasti všeobecné zdravotní péče podle zákona o mléku a tucích.

([30]) Rozsudek Tribunálu ze dne 25. března 2015, Belgie v. Komise, T-538/11, ECLI:EU:T:2015:188, body 74 až 78.

([31]) Pokud například společnost obdrží dotaci na provedení určité investice v některé podporované oblasti, nelze tvrdit, že toto nesnižuje náklady, jež obvykle zatěžují rozpočet podniku, jelikož pokud by nebyla dotace poskytnuta, společnost by danou investici neuskutečnila.

([32]) Rozsudek Soudního dvora ze dne 8. prosince 2011, France Télécom SA v. Komise, C-81/10 P, ECLI:EU:C:2011:811, body 43 až 50. To se logicky vztahuje i na osvobození od nákladů, které podnik vynaloží na nahrazení statusu úředníků statusem zaměstnanců podobně jako u konkurentů, což dotyčnému podniku poskytuje výhodu (s ohledem na což dříve existovala určitá nejistota po vydání rozsudku Soudu prvního stupně ze dne 16. března 2004, Danske Busvognmœnd v. Komise, T-157/01, ECLI:EU:T:2004:76, bod 57). K náhradě uvízlých nákladů viz rovněž rozsudek Soudu prvního stupně ze dne 11. února 2009, Iride a Iride Energia v. Komise, T-25/07, ECLI:EU:T:2009:33, body 46 až 56.

(92) Rovněž je třeba poznamenat, že bod 71 sdělení o pojmu státní podpora připomíná, že „existence výhody je vyloučena v případě vracení nezákonně vybraných daní ([33]), povinnosti vnitrostátních orgánů poskytnout náhradu škody, kterou způsobily určitým podnikům ([34]) nebo vyplácení náhrady za vyvlastnění ([35])“.

(93) Avšak žádný z těchto dvou případů v dané věci neexistuje. Nic nenasvědčuje tomu, že by belgické orgány způsobily škodu společnosti JCD, za kterou by byly povinné poskytnout náhradu škody. Společnost o své vlastní vůli souhlasila s odstraněním některých stojanů z roku 1984 a lze oprávněně předpokládat, že společnost JCD s tím souhlasila, neboť z toho získala celkově výhodu.

(94) Konečně se Komise zabývá možností, zda je možné považovat toto vyrovnání za obvyklé chování běžného tržního subjektu, které by případně mohlo vylučovat existenci výhody. Nelze však mít za to, že se v daném případě město Brusel chovalo jako tržní subjekt. Je totiž stanoveno, že údajná dohoda o vyrovnání nebyla vůbec formalizována ani kontrolována (což ostatně vysvětluje, proč dle samotných belgických orgánů, existoval rozdíl mezi počtem odstraněných a předčasně nahrazených stojanů). Žádný důkaz poskytnutý Komisi nenaznačuje jakékoli jednání mezi městem Brusel a společností JCD k tomuto bodu. Žádný důkaz nenaznačuje existenci analýzy ze strany města Brusel, pokud jde o skutečný ušlý zisk společnosti JCD v souvislosti s předčasným nahrazením některých stojanů na základě smlouvy z roku 1984 ve srovnání s prospěchem získaným tím, že nebyly odstraněny jiné stojany na základě stejné smlouvy, které byly navíc zcela odepsány (náklady na tyto panely byly totiž logicky plně uhrazeny – včetně marže společnosti JCD – jejich využitím po řádnou dobu trvání smlouvy z roku 1984). Neexistence jakékoliv analýzy, smlouvy a kontroly vylučuje, že by toto chování města Brusel odpovídalo zásadě chování soukromého hospodářského tržního subjektu.

(95) Argument Komise o existenci výhody byl navíc potvrzen rozsudkem odvolacího soudu v Bruselu ze dne 29. dubna 2016 ([36]). V tomto rozsudku odvolací soud zamítl odvolání společnosti JCD a potvrdil rozsudek vynesený dne 13. prosince 2010 soudem prvního stupně v Bruselu. Přesněji soud tvrdí, že společnost JCD nedodržela termíny k odstranění stanovené v příloze 10 smlouvy z roku 1999, a proto tedy po několik let využívala bezdůvodně a neoprávněně četné reklamní stojany na veřejném prostranství města Brusel. Společnost JCD se tedy dopustila objektivně protiprávních činů v rozporu s poctivým tržním jednáním, neboť využití její sítě reklamních stojanů, které se zde neměly nebo už neměly nacházet, poskytlo společnosti JCD neoprávněnou konkurenční výhodu, která by mohla odvést inzerenty od jejího konkurenta, společnosti CCB. V této souvislosti soud nařizuje ukončení těchto protiprávních praktik a má za to, že demontáž bezdůvodně a neoprávněně využívaných reklamních stojanů je úkonem nezbytným k ukončení protiprávního jednání.

(96) Komise se proto domnívá, že skutečnost, že společnost JCD neodstranila a využívala určitý počet reklamních stojanů, jež jsou předmětem smlouvy z roku 1984, na území města Bruselu mezi lety 1999 a 2011 i po datu k odstranění stanoveném v příloze 10 smlouvy z roku 1999, aniž by platila nájemné či daně, měla za následek snížení nákladů, které by společnost JCD obvykle nesla při vykonávání své činnosti, a představuje tak hospodářskou výhodu.

3.4.2.3. Selektivita

(97) Aby bylo opatření považováno za státní podporu, musí být selektivní, tj. musí zvýhodňovat určité podniky nebo určitá odvětví výroby ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU ([37]). Pojem podpora se tudíž vztahuje pouze na opatření, která selektivně zvýhodňují podniky.

(98) Nejdříve je třeba uvést, že belgické orgány nepopírají selektivitu opatření (neodstranění stojanů z roku 1984, aniž by došlo k placení nájemného či daní po uplynutí jejich užívací doby stanovené v příloze 10).

([33]) Rozsudek Soudního dvora ze dne 27. března 1980, Amministrazione delle Finanze dello Stato, C-61/79, ECLI:EU:C:1980:100, body 29 až 32.

([34]) Rozsudek Soudního dvora ze dne 27. září 1988, Asteris AE a další v. Řecko, spojené věci C-106/87 až C-120/87, ECLI:EU:C:1988:457, body 23 a 24.

([35]) Rozsudek Tribunálu ze dne 1. července 2010, Nuova Terni Industrie Chimiche v. Komise, T-64/08, ECLI:EU:T:2010:270, body 59 až 63, 140 až 141, který objasňuje, že ačkoli vyplacení náhrady za vyvlastnění neposkytuje výhodu, zpětné prodloužení takové náhrady může představovat státní podporu.

([36]) Rozsudek odvolacího soudu v Bruselu ze dne 29. dubna 2016 (9. senát) v rámci věci 2011/AR/140.

([37]) Rozsudek Soudního dvora ze dne 15. prosince 2005, Itálie v. Komise, C-66/02, ECLI:EU:C:2005:768, bod 94.

(99) Belgické orgány totiž vysvětlily, že opatření je vyrovnáním poskytnutým společnosti JCD sloužícím k vyrovnání předčasného odstranění některých stojanů, a v tomto rámci zjištěná hospodářská výhoda (viz oddíl 3.4.2.2) obvykle umožňuje předpokládat selektivitu opatření. Není-li stanoveno jinak, uplatní se v daném případě tato domněnka a postačuje k tomu, aby bylo opatření prohlášeno za selektivní.

(100) Lze rovněž poznamenat, že není možné mít za to, že opatření není selektivní pouze proto, že společnost JCD byla v jedinečné právní a skutkové situaci tím, že byla jediná, kdo mohl mít prospěch z opatření, neboť jediná měla k dispozici stojany na základě smlouvy z roku 1994.

(101) Ve výše uvedeném rozsudku „Orange" Soudní dvůr totiž potvrdil stanovisko Tribunálu ([38]), podle něhož „[…] má kritérium porovnání příjemce s jinými hospodářskými subjekty, nacházejícími se ve srovnatelné skutkové a právní situaci vzhledem k cíli sledovanému opatřením, původ a odůvodnění v rámci posouzení selektivní povahy potenciálně obecného prováděcího opatření, a není tedy relevantní, pokud jde, jako v projednávaném případě, o posouzení selektivní povahy opatření ad hoc, které se týká pouze jednoho podniku […]".

(102) V daném případě je zjevné, že neodstranění stojanů je opatření *ad hoc* bez všeobecného dopadu, je tedy jasně selektivní.

3.4.2.4. Narušení hospodářské soutěže a ovlivnění obchodu mezi členskými státy

(103) Veřejné podpory poskytované podnikům představují státní podporu ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU jen tehdy, pokud „narušují nebo mohou narušit hospodářskou soutěž", a to jen do té míry, pokud „ovlivňují obchod mezi členskými státy".

Narušení hospodářské soutěže

(104) U podpory poskytnuté státem se má za to, že narušuje nebo může narušit hospodářskou soutěž, pokud může zlepšit konkurenční postavení svého příjemce vůči jiným podnikům, s nimiž soutěží ([39]).

(105) K tomu, aby státní zásah nebo zásah ze státních prostředků mohl ovlivnit obchod mezi členskými státy a narušoval nebo mohl narušit hospodářskou soutěž, stačí, aby v době, kdy začala být podpora uskutečňována, existovala na relevantním trhu situace skutečné hospodářské soutěže ([40]). Z předpokladu narušení hospodářské soutěže se vychází tudíž v situaci, kdy podniku působícímu v rámci liberalizovaného hospodářského odvětví, ve kterém probíhá nebo může probíhat hospodářská soutěž, poskytne stát určitou finanční výhodu.

(106) S ohledem na skutečnost, že společnost JCD působí na trhu, kde různé podniky z odvětví soutěží (trh s maloformátovou venkovní reklamou), poskytnutí podpory nebo prospěch z podpory pro jednoho ze zúčastněných subjektů může mít účinky, které by mohly potenciálně narušit hospodářskou soutěž.

Vlivy na obchodní vztahy mezi členskými státy

(107) Podle judikatury soudních orgánů Unie jakákoliv podpora poskytnutá podniku, který vykonává své činnosti na vnitřním trhu, může být způsobilá ovlivnit obchod mezi členskými státy ([41]).

([38]) Rozsudek Tribunálu ze dne 6. února 2016, Orange v. Komise, T-385/12, ECLI:EU:T:2015:117.

([39]) Rozsudek Soudního dvora ze dne 17. září 1980, Philip Morris Holland BV v. Komise Evropských společenství, C-730/79, ECLI:EU:C:1980:209, bod 11 a rozsudek Soudu prvního stupně ze dne 15. června 2000, Alzetta Mauro a další v. Komise Evropských společenství, spojené věci T-298/97, T-312/97, T-313/97, T-315/97, T-600/97 až 607/97, T-1/98, T-3/98 až T-6/98 a T-23/98, ECLI:EU:T:2000:151, bod 80.

([40]) Rozsudek Soudního dvora ze dne 23. ledna 2019 ve věci Fallimento Traghetti del Mediterraneo, C-387/17, ECLI:EU:C:2019:51, bod 40.

([41]) Rozsudek Soudu prvního stupně ze dne 4. dubna 2001, Regione autonoma Friuli-Venezia Giulia v. Komise, T-288/97, ECLI:EU:T:1999:125, bod 41.

(108) Podle ustálené judikatury není Komise povinna provádět hospodářskou analýzu skutečné situace na relevantních trzích, podílu na trhu společností, které jsou příjemci podpory, postavení konkurenčních podniků nebo obchodu mezi členskými státy ([42]). V případě protiprávně poskytnutých státních podpor není Komise povinna prokazovat skutečné dopady těchto podpor na hospodářskou soutěž a na obchod.

(109) Dotčené opatření (neodstranění reklamních stojanů, aniž by bylo zaplaceno nájemné a daně po datech stanovených v příloze 10) ve prospěch společnosti JCD posiluje její postavení na trhu s reklamními stojany v regionu Brusel-hlavní město a znesnadňuje proniknutí na uvedený trh pro podniky usazené v jiných členských státech ([43]). Navíc Komise poznamenává, že v tomto případě společnost JCD i společnost CCB působí i v jiných členských státech Evropské unie ([44]). Kromě toho je důležité zdůraznit, že inzerenti jsou často mezinárodními skupinami činnými v četných zemích a v určitých případech mají samy reklamní kampaně mezinárodní rozměr.

(110) Opatření je tedy způsobilé mít dopad na obchod mezi členskými státy.

(111) Je však třeba poznamenat, že belgické orgány, ačkoliv uznávají existenci zvýhodnění ve prospěch společnosti JCD, mají za to, že je možné se dovolávat nařízení de minimis z roku 2006.

(112) Jejich úvaha se zakládá na výpočtu výše tohoto zvýhodnění tak, že berou v úvahu vyrovnávací logiku mezi později odstraněnými stojany a předem odstraněnými stojany.

(113) Belgické orgány totiž uznávají (viz 51.–52. bod odůvodnění), že společnost JCD měla celkově prospěch z hospodářské výhody, ale pouze z důvodu nepoměru mezi počtem stojanů, které byly předem odstraněny před stanoveným datem, a počtem stojanů, které byly ponechány po datu stanoveném v příloze 10. Z jejich hlediska se na základě vyrovnávacího mechanismu dohodnutého mezi stranami společnost JCD zřekla na jedné straně úspor, pokud jde o nájemné a daně, tím, že souhlasila, že předem odstraní stojany, a na druhé straně měla prospěch z úspor, pokud jde o nájemné a daně, z toho, že stojany byly ponechány po době stanovené k odstranění.

(114) Když se vypočítá rozdíl mezi úsporami, o které společnost JCD přišla z důvodu předčasného odstranění, a dodatečnými úsporami, které vznikly tím, že stojany byly ponechány déle, než bylo stanoveno v příloze 10, měla společnost JCD, podle belgických orgánů, celkově omezenou finanční výhodu, která činila maximálně [100 000–150 000] EUR mezi prosincem 1999 a rokem 2011.

(115) Vzhledem k tomu, že se domnívají, že výhoda udělená společnosti JCD nemohla přesáhnout [100 000–150 000] EUR, argumentovaly belgické orgány tím, že opatření by mohlo snadno spadat do oblasti působnosti nařízení *de minimis* z roku 2006.

(116) Z tohoto důvodu je nutné v této etapě poznamenat, že jsou fakticky relevantní dvě nařízení *de minimis* pro uvažované období:

a) Nařízení Komise (ES) č. 69/2001 ze dne 12. ledna 2001 o použití článků 87 a 88 Smlouvy o ES na podporu de minimis (dále jen „nařízení *de minimis* z roku 2001“), platné od února roku 2001 do 31. prosince 2006, které stanoví, že určité podpory o nízké výši (méně než 100 000 EUR po kterékoli ze 3 daňových období) jsou považovány za podpory, které nemají dopad na obchod mezi členskými státy a nesplňují všechna kritéria čl. 107 odst. 1 SFEU;

b) nařízení *de minimis* z roku 2006 platné od 1. ledna 2007 do 31. prosince 2013 stanoví, že některé podpory vyplácené v malé výši (méně než 200 000 EUR za 3 daňová období) jsou považovány za podpory, které nemají vliv na obchod mezi členskými státy, a nesplňují tedy všechna kritéria čl. 107 odst. 1 SFEU.

([42]) Rozsudek Soudního dvora ze dne 8. září 2011, Komise v. Nizozemsko, věc C-279/08 P, ECLI:EU:C:2011:551, bod 131.

([43]) V tomto smyslu viz rozsudek Soudního dvora ze dne 8. května 2013, Eric Libert a další v. Gouvernement flamand; All Projects Developments NV a další v. Vlaamse Regering, spojené věci C-197/11 a C- 203/11, ECLI:EU:C:2013:288.

([44]) Například výběrové řízení vyhlášené regionem hlavního města Brusel dne 15. března 2008 v rámci koncese Villo bylo zveřejněno v *Úředním věstníku Evropské unie*.

(117) Nejprve, jak je vysvětleno v oddíle 3.4.2.2, má Komise za to, že výhoda je vyšší než výhoda uvažovaná belgickými orgány, neboť výpočet této výhody musí vzít v úvahu veškeré nájemné a daně nezaplacené společností JCD z reklamních stojanů, které byly následně ponechány. Je třeba poznamenat, že Komise nemá přesné posouzení celkové výhody poskytnuté JCDecaux z toho důvodu, že belgické orgány odmítly podat tuto informaci, ale v každém případě částka podpory poskytnutá společnosti JCD je vyšší než 200 000 EUR. Nařízení de *minimis* nejsou tedy použitelná a Komise nemůže přijmout argument belgických orgánů.

(118) I kdyby bylo použitelné jedno z nařízení de *minimis* (*quod non*), Komise rovněž poznamenává, že podmínky kontroly stanovené v článku 3 nařízení de *minimis* z roku 2001 a v článku 3 nařízení de *minimis* z roku *2006* nejsou v žádném případě splněny. Belgické orgány totiž skutečně původně nepovažovaly opatření jako podporu de *minimis*, takže neuskutečnily žádný z kroků stanovených těmito nařízeními.

(119) Opatření rovněž nedodržuje podmínky transparentnosti určené v čl. 2 odst. 4, nařízení de minimis z roku 2006, jež stanoví, že „toto nařízení se použije pouze na podporu, v jejímž případě lze přesně vypočíst hrubý ekvivalent grantu u podpory ex ante bez nutnosti provádět hodnocení rizik („transparentní podpora“)“. V daném případě nebyl belgickými orgány předložen žádný dokument, který by mohl poukazovat na existenci výpočtu předcházejícího poskytnutí opatření podpory, či dokonce zvláštní kontroly vyváženosti mezi předčasnými odstraněními a následnými odstraněními, jež je základem výpočtu provedeného belgickými orgány, kterým dospěly k částce podpory [100 000–150 000] EUR.

(120) V důsledku toho dotčená podpora nemůže spadat do oblasti působnosti nařízení de *minimis*.

(121) Na závěr se Komise domnívá, že by opatření mohlo ovlivnit obchod mezi členskými státy.

3.4.2.5. Závěr

(122) Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem Komise dospěla k závěru, že neodstranění stojanů na základě smlouvy z roku 1984 po jejich stanoveném datu k odstranění znamenalo poskytnutí státní podpory společnosti JCD, které zahrnuje dvě složky (složku nájemného a složku daní).

3.4.3. *Zákonnost podpory*

(123) Komise uvádí, že opatření stanovené touto částí stížnosti, které zakládá státní podporu ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU, nebylo oznámeno podle čl. 108 odst. 3 SFEU.

(124) Vzhledem k tomu, že se belgické orgány nedovolávají žádného důvodu, aby mohly využít výjimky z oznamovací povinnosti, je tedy toto opatření protiprávní.

3.4.4. *Slučitelnost s vnitřním trhem*

(125) Pokud využívání určitých reklamních stojanů společností JCD, které byly instalovány jako plnění smlouvy z roku 1984 na území města Brusel i po jejich stanoveném datu k odstranění (uvedeném v příloze 10 smlouvy 1999), znamená existenci státní podpory ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU, je třeba určit, zda by tato opatření mohla být považována za slučitelná s vnitřním trhem.

(126) Opatření státní podpory mohou být považována za slučitelná s vnitřním trhem na základě odchylek stanovených v čl. 106 odst. 2, jakožto i v čl. 107, odst. 2 a 3 SFEU. Belgické orgány nicméně nepředložily žádný argument, který by prokázal, že by se v tomto případě uplatnila některá z těchto odchylek.

(127) Komise nejprve připomíná, že členskému státu přísluší prokázat, že je podpora slučitelná s vnitřním trhem. Belgické orgány se nicméně nedovolávaly žádného argumentu ohledně slučitelnosti u dotčených opatření. Odchylky stanovené v čl. 107 odst. 2 SFEU, v čl. 107 odst. 3, písm. a) až d) SFEU se v tomto případě neuplatní, neboť dotčené opatření není odůvodněno cíli stanovenými v těchto ustanoveních.

(128) Konečně smlouva z roku 1984 i smlouva z roku 1999 jsou čistě obchodními smlouvami a jejich znění nesvěřuje společnosti JCD poslání veřejné služby. Proto odchylka stanovená v čl. 106 odst. 2 SFEU, která se týká vyrovnání poskytnutých za plnění veřejné služby, tedy není použitelná.

(129) Komise má tedy za to, že neodstranění stojanů na základě smlouvy z roku 1984 po datu stanoveném v příloze 10 smlouvy z roku 1999 a neplacení nájemného či daně, má za následek snížení nákladů, které by společnost JCD musela běžně nést při vykonávání své činnosti, a musí být tudíž považováno za podporu fungování, která není slučitelná s vnitřním trhem.

(130) Ve světle výše uvedených úvah má Komise za to, že společnost JCD měla prospěch z nezákonné státní podpory neslučitelné s vnitřním trhem ve smyslu čl.107 odst. 1 SFEU, protože neodstranila stojany podle smlouvy z roku 1984 po datu stanoveném v příloze 10 smlouvy z roku 1999 a neplatila za ně nájemné ani daně. Tato podpora musí být navrácena, není-li její navrácení promlčeno na základě článku 17 nařízení (EU) 2015/1589.

3.4.5. *Částka neslučitelné podpory*

(131) Hlavním principem použitým k výpočtu neslučitelné podpory je ocenění výše nájemného a daní, které by město mělo získat, pokud by toto opatření neexistovalo.

(132) Komise má za to, že výpočet částky neslučitelné podpory se musí provést pro každý stojan na základě smlouvy z roku 1984, který nebyl odstraněn po 15. září 2001 ([45]) tak, že se za referenční údaj považuje nezaplacené nájemné na základě smlouvy z roku 1999 a daně obecně uplatnitelné na reklamní stojany ([46]) mezi počátečním datem stanoveným k odstranění ([47]) (pokud následuje po 15. září 2001) či 15. září 2001 (pokud počáteční datum stanovené k odstranění předchází 15. září 2001) a datem, kdy k odstranění skutečně došlo.

(133) Jak je uvedeno ve 111.–114. bodě odůvodnění, belgické orgány dospěly k závěru, že částka případné podpory poskytnuté společnosti JCD představuje [100 000–150 000] EUR, neboť se řídily vyrovnávací logikou mezi stojany na základě smlouvy z roku 1984, které byly ponechány po platnosti smlouvy, a stojany, které byly odstraněny předem. Výpočet provedený belgickými orgány se opírá o úřední zjištění soudního vykonavatele, která nechala vyhotovit společnost CCB dne 3. prosince 2007 a dne 21. prosince 2009. Belgické orgány mají za to, že tato úřední zjištění soudního vykonavatele ukazují, že v roce 2007 byl počet reklamních ploch odpovídající stojanům, jež byly demontovány před datem k odstranění stanoveným v příloze 10, vyšší než počet reklamních ploch odpovídajících stojanům, jež nebyly odstraněny po datu stanoveném v příloze 10. Pouze úřední zjištění soudního vykonavatele, které nechala provést společnost CCB dne 21. prosince 2009, ukazuje, že se rovnováha vychýlila ve prospěch společnosti JCD. Belgické orgány se domnívají, že i když v důsledku toho mohla existovat určitá výhoda poskytnutá společnosti JCD při plnění veřejné zakázky, může být vyčíslení této výhody omezeno na hospodářské roky 2007 až 2011 bez nebezpečí zvýhodnění společnosti JCD.

(134) Jak je vysvětleno v části 3.4.2.2, Komise má za to, že argumentace belgických orgánů, jež se opírá o vyrovnávací mechanismus, je neopodstatněná a že výhoda poskytnutá společnosti JCDecaux odpovídá veškerým úsporám, kterých podnik dosáhl tím, že dál využíval stojany na základě smlouvy z roku 1984 místo toho, aby je nahradil stojany podle smlouvy z roku 1999.

(135) Argument Komise k tomuto bodu byl navíc potvrzen rozsudkem odvolacího soudu v Bruselu ze dne 29. dubna 2016 ([48]). V tomto rozsudku odvolací soud potvrzuje, že společnost JCD nedodržela termíny k odstranění stanovené v příloze 10 smlouvy z roku 1999, neboť využívala bezdůvodně a neoprávněně četné reklamní stojany na veřejném prostranství města Bruselu.

(136) Odvolací soud zejména zamítá myšlenku vyrovnávacího mechanismu, jíž se dovolávají belgické orgány, pokud jde o bývalý mobiliář, který nebyl odstraněn po stanoveném datu výměnou za své předčasné nahrazení, neboť tento mechanismus nebyl stanoven ani povolen smlouvou z roku 1984. Odvolací soud potvrzuje, že ze žádného dokladu nevyplývá, že společnost JCD po uzavření smlouvy z roku 1999 získala výslovné povolení města Brusel, aby přistoupila k „prohození" reklamních stojanů. Odvolací soud zamítl odvolání společnosti JCD a potvrzuje rozsudek

([45]) Promlčecí lhůta 10 let zakazuje jakékoli vymáhání před 15. zářím 2001.

([46]) Výpočet částky neslučitelné podpory týkající se daně musí být proveden na základě článků 3, 4 a 5 vyhlášky ze dne 17. října 2001, článků 4 až 7 vyhlášky ze dne 18. prosince 2006 a článků 4, 5 a 6 daňových vyhlášek ze dne 17. prosince 2007, ze dne 15. prosince 2008, 9. listopadu 2009, 20. prosince 2010 a 5. prosince 2011.

([47]) Tato data jsou uvedena v příloze 10.

([48]) Rozsudek odvolacího soudu v Bruselu ze dne 29. dubna 2016 (9. senát) v rámci věci 2011/AR/140.

vynesený dne 13. prosince 2010 Tribunal francophone de première instance de Bruxelles. Potvrzuje, že se společnost JCD tím, že bezdůvodně a neoprávněně využívala reklamní stojany na veřejném prostranství města Brusel, dopustila objektivně protiprávních činů v rozporu s poctivým tržním jednáním, neboť využití sítě reklamních stojanů, které se zde neměly nebo už neměly nacházet, poskytlo společnosti JCD neoprávněnou konkurenční výhodu, která by mohla odvést inzerenty od jejího konkurenta, společnosti CCB.

(137) V důsledku toho má Komise za to, že se výpočet výše neslučitelné podpory musí opírat pouze o nezaplacené nájemné a daně za stojany, které byly později odstraněny, aniž by se uplatnila jakákoli vyrovnávací logika. Za tímto účelem musí belgické orgány u každého dotčeného stojanu a u každého relevantního období vzít v úvahu stávající nájemné a daně vyplývající z poplatkových vyhlášek z roku 2001 a z následujících let pro každý stojan o stejné ploše.

(138) V této souvislosti zavedla poplatková vyhláška ze dne 17. října 2001 ve věci reklamy dočasného charakteru ve veřejném prostoru a na veřejném prostoru daň z reklamní inzerce dočasného charakteru ve veřejném prostoru a na veřejném prostoru pro hospodářské roky 2002 až 2006. Město Brusel zároveň přijalo poplatkovou vyhlášku dne 18. prosince 2006, která stanovila stejnou daň pro hospodářský rok 2007. Od zdaňovacího období 2008 zavádí město Brusel daň konkrétně z reklamních stojanů ([49]).

(139) Komise se domnívá, že by se poplatkové vyhlášky o reklamních zařízeních měly automaticky vztahovat na zařízení na základě smlouvy z roku 1984, která nebyla následně odstraněna, a že vynětí z daně stanovené poplatkovými vyhláškami pro stojany z roku 1984, jež nebyly následně odstraněny, je odchylkou od referenčního systému.

(140) Je třeba poznamenat, že město Brusel mělo zpočátku za to, že na základě osvobození inzerce města Brusel od daně ([50]), které bylo stanoveno daňovou vyhláškou ze dne 17. října 2001, nejsou stojany, které byly umístěny jako

([49]) Daňové vyhlášky ze dne 17. prosince 2007, ze dne 15. prosince 2008, 9. listopadu 2009, 20. prosince 2010, 5. prosince 2011. Článek 2 uvedených daňových vyhlášek stanoví, že „reklamní zařízení, na něž se vztahuje tato vyhláška, jsou reklamní stojany, stojany s dočasnou reklamou, reklamní vozidla a reklamní stánky“. Výpočet daně byl uveden v článcích 4 až 6. Konkrétněji podle článku 4 Daň z reklamních stojanů:
a) „daňová sazba z reklamních stojanů činí 150,00 EUR na hospodářský rok a na m^2.
b) Odstavec 1 Daňová sazba z reklamních stojanů určených výlučně reklamě pro kulturní, společenské, sportovní účely a reklamě s ní srovnatelné, a to včetně reklamy na filmy, umělecká díla a reklamy, která oznamuje organizaci veletrhů, kongresů, výstav či cirkusových představení, činí 50,00 EUR na hospodářský rok a na m^2.
Odstavec 2 Pokud je však více než 1/7 viditelné reklamní plochy využito pro sdělení, názvy nebo loga komerční povahy, jsou reklamní stojany určené výlučně reklamě pro kulturní, společenské, sportovní účely a reklamě s ní srovnatelné, a to včetně reklamy na filmy, umělecká díla a reklamy, která oznamuje organizaci veletrhů, kongresů, výstav či cirkusových představení, zdaněny sazbou stanovenou v bodě a) tohoto článku.
c) Sazba se platí za celý hospodářský rok nehledě na datum instalace či demontáže uvažovaného reklamního stojanu.“
Podle článku 5 Daň z dočasných reklamních stojanů: […]
Podle článku 6 - Ustanovení společná článkům 4 a 5:
a) daň se platí za reklamní zařízení.
b) Odstavec 1 K výpočtu daně je každý zlomek m^2 počítán jako celý m^2.
Odstavec 2 Odchylně od odstavce 1 se daň za reklamní zařízení o rozměru menším než 4 m^2 platí po úsecích či zlomcích o velikosti 0,25 m^2 a stanovená sazba se vydělí 4.
c) U reklamních zařízení vybavených více reklamními plochami je sazba daně vynásobena počtem reklamních ploch.
a. U reklamních zařízení vybavených systémem, který umožňuje sled nebo přechod více reklam na téže ploše, je sazba daně zdvojnásobena.
d) Pokud se plocha reklamního zařízení liší od viditelné reklamní plochy, je sazba vypočtena na základě viditelné reklamní plochy.

([50]) Článek 5 stanovoval, že od daně určené touto vyhláškou je, mimo jiné, osvobozena, „*inzerce zadaná městem nebo organizacemi vytvořenými městem, podřízenými městu či financovanými městem*“. Nicméně. jak je uvedeno v připomínkách podaných belgickými orgány dne 20. února 2017 na doplňující otázky položené Komisí s datem 14. února 2017, město Brusel nikdy samo nevyužívalo reklamní stojany. Toto využití bylo vždy prováděno činností třetích osob. Jediné reklamní stojany, které patří městu Brusel, jsou stojany, jež byly předmětem veřejné zakázky přidělené dne 14. října 1999, která byla znovu obnovena při ukončení platnosti. Současný dodavatel, tedy společnost CCB, nyní hradí nájemné za reklamní stojany, jakož i příslušné daně.

plnění smlouvy z roku 1999 a které mu náleží, zdanitelné, což by mohlo zdánlivě protiřečit stanovisku vyjádřenému Komisí v 139. bodě odůvodnění. Osvobozující ustanovení, které se konkrétně vztahuje na reklamní stojany města Brusel, bylo totiž následně zavedeno v poplatkové vyhlášce ze dne 17. prosince 2007 v článku 9 a potom postupně v poplatkových vyhláškách ze dnů 15. prosince 2008, 9. listopadu 2009, 20. prosince 2010 a 5. prosince 2011 ([51]).

(141) Belgické orgány však zároveň uvedly, že město Brusel následně dospělo k závěru, že osvobození reklamních stojanů od daně pouze z důvodu, že patří městu Brusel, jež je však nevyužívalo, bylo vůči provozovatelům jiných reklamních stojanů nespravedlivé. V důsledku toho se město rozhodlo vybírat daně ze stojanů na základě smlouvy z roku 1999 a k prvním registracím k dani došlo dne 29. července 2011 a vztahovaly se na zdaňovací období 2009. Belgické orgány vysvětlily, že na základě článku 6 zákona ze dne 24. prosince 1996, zrušeného od té doby rozhodnutím ze dne 3. dubna 2014, nebylo možné provést zpětné zdanění za období delší než tři roky počítáno od 1. ledna zdaňovacího období.

(142) Na základě úvahy předložené belgickými orgány má Komise za to, že daně z reklamních zařízení se běžně vztahovaly na zařízení na základě smlouvy z roku 1999, což nevytváří rozpor s jejím stanoviskem, podle něhož by stojany z roku 1984 odstraněné později měly rovněž podléhat zdanění.

(143) Za tímto účelem Komise poznamenává, že oba rozsudky ze dne 4. listopadu 2016, vynesené Tribunal de première instance francophone de Bruxelles, které určily, že společnost JCD nedluží za obecní daň z reklamy, co se týče reklamních stojanů, která patří městu Bruselu na základě plnění veřejné zakázky přidělené společnosti JCD dne 14. října 1999, neberou v úvahu otázku shodnosti s pravidly ve věci státní podpory.

(144) Výpočet výše nájemného a daní uspořených společností JCD nezpůsobuje zvláštní obtíže a belgické orgány jej částečně provedly v rámci své argumentace *de minimis* (viz 52.–53. bod odůvodnění). Belgické orgány nicméně avzdory opakovaným žádostem Komise neposkytly odhad celkové částky podporyn. Společnost CCB za sebe poskytla odhad částky podpory, která má být vymáhána a která činí přibližně 2 miliony EUR.

4. **ANALÝZA ČÁSTI VILLO!**

4.1. **Důvody zahájení řízení**

(145) V rozhodnutí o zahájení řízení má Komise za to, že v případě dalších opatření (osvobození od některých poplatků nebo zrušení některých daní na úrovni obcí a regionů, viz 22. bod odůvodnění) souvisejících s tím, že společnost JCD využívala koncesi na poskytování veřejné služby Villo v regionu Brusel-hlavní město, byla kumulativní kritéria státní podpory splněna a že tato opatření tudíž představovala státní podporu ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU.

(146) Zejména argument belgických orgánů, podle kterého by na základě judikatury ve věci Altmark tato opatření nemusela být považována za státní podporu, neboť společnost JCD byla vybrána transparentním výběrovým řízením, není v projednávaném případě uplatnitelná, jelikož tato další opatření nebyla součástí tohoto výběrového řízení: byla poskytnuta po vyběrovém řízení v rámci jednání o dohodě Villo. Podle belgických orgánů činí tato opatření maximálně zhruba [400 000–500 000] EUR za rok (viz 22. bod odůvodnění).

(147) Navíc Komise vyjádřila vážné pochybnosti o slučitelnosti těchto dalších opatření s rozhodnutím Komise 2005/842/ES ([52]) (dále jen „rozhodnutí o SOHZ z roku 2005“) a s rozhodnutím o SOHZ z roku 2012, jichž se belgické orgány dovolávají. Komise zejména pochybovala, že kontroly koncese provedené belgickými orgány (které monitorovaly náklady mise, ale podrobně neanalyzovaly příjmy) postačovaly k tomu, aby se zabránilo nadměrnému vyrovnání. Komise měla rovněž pochybnosti o způsobu rozdělování příjmů z reklamy na koncesi Villo na základě smluv vyjednaných na celostátní úrovni společností JCD, jež byly použity v provozním účetnictví společnosti JCD.

([51]) Článek 9 daňové vyhlášky ze dne 17. prosince 2007 osvobozuje výslovně „*reklamní zařízení města nebo organizací vytvořených městem či podřízených městu*“.

([52]) Rozhodnutí Komise 2005/842/ES ze dne 28. listopadu 2005 o použití čl. 86 odst. 2 Smlouvy o ES na státní podporu ve formě vyrovnávací platby za závazek veřejné služby poskytované určitým podnikům pověřeným poskytováním služeb obecného hospodářského zájmu (Úř. věst. L 312, 29.11.2005, s. 67).

(148) Ze všech výše uvedených důvodů se Komise rozhodla zahájit řízení stanovené v čl. 108 odst. 2 SFEU ve vztahu k dotčenému opatření a vyzvala belgické orgány a všechny zúčastněné strany, aby jí poskytly veškeré informace a připomínky k tomuto opatření.

4.2. **Připomínky podané zúčastněnými stranami k rozhodnutí o zahájení řízení**

(149) Komise obdržela dále shrnuté připomínky od několika zúčastněných stran (od společností CCB, JCD, jakož od i třetí zúčastněné strany, která si přála zůstat anonymní).

4.2.1. *Připomínky podané společností CCB*

(150) Komise obdržela připomínky společnosti CCB dopisem ze dne 16. července 2015.

(151) Společnost CCB má za to, že společnost JCD obdržela státní podporu v rámci využívání koncesi Villo a předkládá argumenty, které se vztahují zejména na kritéria pro státní prostředky a kritéria zvýhodnění.

4.2.1.1. Státní prostředky

(152) Tím, že belgické orgány poskytly společnosti JCD právo zabrat a využívat veřejné prostranství pro reklamní účely (viz 19.–22. bod odůvodnění), aniž by požadovaly náhradu, zřekly se veřejných příjmů a poskytly společnosti JCD hospodářskou výhodu, kterou je státní podpora ([53]).

4.2.1.2. Zvýhodnění

(153) Společnost CCB tvrdí, že vyrovnání poskytnuté společnosti JCD neodpovídá žádnému z kritérií stanovených rozsudkem ve věci Altmark.

První kritérium rozsudku ve věci Altmark

(154) Společnost CCB má za to, že provozování služby Villo nepředstavuje poslání veřejné služby, které znamená poskytování služby, jíž by hospodářský subjekt, pokud by bral v úvahu svůj vlastní obchodní zájem, neposkytoval nebo neposkytoval za týchž podmínek ([54]), přičemž odkazuje na četná další evropská města, kde automatická služba pronájmu jízdních kol je za obchodních podmínek již uspokojivě poskytována ([55]).

Druhé kritérium rozsudku ve věci Altmark

(155) Ze zadávacích podmínek vyplývá, že hlavní znaky, jakými je doba trvání koncese, podrobná úprava financování služby a podíl orgánu poskytujícího financování, byly definovány velmi široce ([56]), a tudíž že zadávací podmínky nestanovily jasně a transparentně hlavní parametry pro financování služby.

Třetí kritérium rozsudku ve věci Altmark

(156) Společnost CCB má za to, že ani předem, ani následně nedošlo k žádné kontrole,pokud jde o rozsah zvýhodnění poskytnutého společnosti JCD v rámci koncese Villo, a že není znám přesný finanční dopad osvobození od daní poskytnutého společnosti JCD. Nemůže být tedy zaručeno, že nedošlo k poskytnutí nepřiměřeně vysoké náhrady.

([53]) Viz bod 33 sdělení Komise o použití pravidel Evropské unie v oblasti státní podpory na vyrovnávací platbu udělenou za poskytování služeb obecného hospodářského zájmu (Úř. věst. C 8, 11.1.2012, s. 4-14).
([54]) tamtéž, bod 47.
([55]) Jako příklad jsou uvedeny Barcelona a Antverpy.
([56]) Například, co se týče financování, zadávací podmínky uvádějí, že zadavatel „je otevřen různým přístupům financování."

Čtvrté kritérium rozsudku ve věci Altmark

(157) Společnost CCB konstatuje, že k přidělení koncese Villo společnosti JCD došlo v návaznosti na vyjednávací řízení o reklamě, které může být jen ve výjimečných případech považováno jako postačující, aby splnilo toto čtvrté kritérium rozsudku ve věci Altmark. Společnost CCB má za to, že pokud další opatření týkající se hlavních znaků koncese (jako je například poskytnutí osvobození od obecních daní) byla rozhodnuta po výběrovém řízení, nelze dojít k závěru, že takové výběrové řízení umožňuje vybrat hospodářských subjekt, který poskytne službu v obecném hospodářském zájmu za nejmenší náklady.

4.2.1.3. Slučitelnost

(158) Společnost CCB nesouhlasí se závěrem Komise v rozhodnutí o zahájení řízení, podle něhož by měla být slučitelnost opatření analyzována ve světle rozhodnutí o SOHZ z roku 2012.

Použitelnost rozhodnutí o SOHZ z roku 2012

(159) Společnost CCB uvádí, že zvýhodnění poskytnutá společnosti JCD v rámci využívání koncese Villo jsou řádově několik desítek milionů eur za rok, a jsou tedy vyšší než roční prahová hodnota 15 milionů EUR, která určuje použitelnost rozhodnutí o SOHZ z roku 2012 ([57]). Společnost CCB má zejména za to, že kromě příjmů z reklamy, sazeb zaplacených uživateli a osvobození od daní a poplatků je rovněž třeba vzít v úvahu výhody poskytnuté společnosti JCD z důvodu zproštění povinnosti platit odměnu za zábor a využívání veřejného prostranství pro reklamní účely.

Dodržení požadavků rozhodnutí o SOHZ z roku 2012

(160) Navíc společnost CCB uvádí, že v daném případě není splněno několik podmínek stanovených rozhodnutím o SOHZ z roku 2012.

(161) **Pověření:** Společnost CCB zpochybňuje, že by byly splněny podmínky pověření tak, jak jsou definovány v článku 4 rozhodnutí o SOHZ z roku 2012. Na jedné straně bylo nařízení, jímž se řídí využití veřejné služby Villo ze dne 25. listopadu 2010, přijato přibližně 2 roky po přidělení koncese Villo ([58]). Na druhé straně byla dohoda Villo prodloužena na dobu 17 let a 4 měsíce, ačkoliv v dohodě Villo byla doba trvání určena na dobu 15 let. Společnost CCB zpochybňuje, že by tato doba trvání byla odůvodněna velikostí nezbytných investicí, jak je uvedeno v 99. bodě odůvodnění rozhodnutí o zahájení řízení. Společnost CCB poznamenává, že z roční účetní závěrky společnosti JCD vyplývá, že náklady na jízdní kola instalovaná v rámci systému Villo jsou amortizovány sazbou 20 % ročně, což znamená, že kola jsou plně splacena po 5 letech od data své instalace.

(162) **Vyrovnávací platba:** vyrovnávací mechanismus a parametry pro výpočet, sledování a přezkum vyrovnávací platby nebyly dostatečně popsány. V této souvislosti, co se týče příspěvku na příjmy z reklamy, má společnost CCB za to, že je rozhodující, aby belgické orgány vzaly v úvahu Gross Rating Point (GRP) ([59]) reklamních ploch Villo, a nikoliv průměrné příjmy vytvořené všemi plochami využívanými společností JCD v rámci jejích sítí. Co se týče nákladů, k nimž je třeba přihlédnout pro výpočet zvýhodnění, společnost CCB zdůrazňuje, že podle článku 5 rozhodnutí o SOHZ z roku 2012, se jedná pouze o „*náklady vzniklé při poskytování služby obecného hospodářského zájmu*“, což je definice, která vylučuje možné náklady spojené s instalací a s využitím reklamních zařízení.

(163) **Ověření absence nadměrného vyrovnání:** jak je uvedeno výše (viz 156. bod odůvodnění), má společnost CCB za to, že neexistovala žádná kontrola absence poskytnutí nepřiměřeně vysoké náhrady společnosti JCD v rámci využití koncese Villo. Navíc podle výpočtů společnosti CCB měla společnost JCD obdržet značné nadměrné vyrovnání.

4.2.1.4. Částky vyrovnávacích plateb

(164) Společnost zpochybňuje částky vyplývající z osvobození od obecních daní tak, jak jsou uvedeny v rozhodnutí o zahájení řízení. Podle společnosti CCB částka z tohoto osvobození značně vzrostla od využití plného režimu koncese Villo v roce 2014, přičemž činí přinejmenším 650 000 EUR za rok, o mnoho více, než je předpokládané maximu [250 000–350 000] EUR za rok (viz 22. bod odůvodnění).

([57]) Viz článek 2(a) rozhodnutí o SOHZ z roku 2012.

([58]) Rozhodnutí ze dne 25. listopadu 2010, které upravuje využití veřejné služby automatického pronájmu jízdních kol, zveřejněné v belgickém úředním věstníku dne 7. prosince 2010, článek 2.

([59]) GRP je index, který určuje obchodní hodnotu reklamní plochy v závislosti na její schopnosti oslovit co možná nejvíce spotřebitelů, jakož i na četnosti vizuálních kontaktů, které vzniknou mezi touto plochou a cílovým spotřebitelem.

(165) Navíc má společnost CCB za to, že bezplatné využití reklamních zařízení představuje samo o sobě státní podporu. Společnost CCB má za to, že je třeba vyčíslit hodnotu každé reklamní plochy, a odkazem na smlouvu mezi ní a městem Antverpy dospívá k závěru, že osvobození od veškerých plateb, z nichž měla prospěch společnost JCD, se rovná podpoře téměř 8 milionů EUR za rok.

4.2.2. *Připomínky podané druhým stěžovatelem*

(166) Komise obdržela připomínky anonymní třetí strany dne 17. července 2015. Anonymní třetí strana rovněž zdůrazňuje, že dohoda Villo poskytuje společnosti JCD státní podporu.

(167) Anonymní třetí strana zejména zpochybňuje, že jsou v daném případě splněny podmínky rozsudku ve věci Altmark, neboť parametry vyrovnávací platby nebyly předem objektivně a transparentně stanoveny. Kromě toho nebyl realizován žádný systém kontroly sloužící k zabránění nadměrnému vyrovnání, což brání tomu, aby byla podpora slučitelná na základě rozhodnutí o SOHZ z roku 2012.

(168) Konečně anonymní třetí strana „důrazně" zpochybňuje stanovisko belgických orgánů, podle něhož k přidělení reklamních příjmů na plochách Villo existoval přidělovací klíč stejně podstatný jako GRP (viz 196. bod odůvodnění).

4.2.3. *Připomínky podané společností JCD*

(169) Společnost JCD předala Komisi své připomínky k rozhodnutí o zahájení řízení dopisem ze dne 17. července 2015.

4.2.3.1. Existence státní podpory

(170) Společnost JCD tvrdí, že smlouva Villo je financována výlučně ze soukromých zdrojů a že jí nezajišťuje žádnou hospodářskou výhodu. V důsledku toho dohoda Villo nezahrnuje státní podporu. Jediné veřejné prostředky, které se jí týkají v daném případě, vyplývají z osvobození od regionálních poplatků a z ujednání o přezkumu ceny, které jsou uvedeny v dohodách uzavřených s obcemi. Společnost JCD má za to, že tato opatření musí být považována za vyrovnání veřejné služby, které spadá pod judikaturu ve věci Altmark. Společnost JCD zejména uvádí následující argumenty:

První kritérium rozsudku ve věci Altmark

(171) Podle rozhodnutí, které upravuje využívání služby poskytované dohodou Villo, se služba týká „*organizace automatizovaného systému pronájmu jízdních kol pro přepravu osob na celém území regionu hlavního města Bruselu*". Společnost JCD má za to, že povinnosti z této služby spočívají hlavně v realizaci sítě k pronájmu jízdních kol, která je přístupná veškerému obyvatelstvu, nepřetržitě, prostřednictvím atraktivní ceny, a stanoví povinnosti týkající se údržby sítě, například dostupnosti na daném území a výměny vadných kol. Společnost JCD má tedy za to, že dodržení kritéria plnění povinností veřejné služby „*nepředstavuje v projednávané věci žádný problém*."

Druhé kritérium rozsudku ve věci Altmark

(172) Společnost JCD zdůrazňuje, že povinnost určit předem parametry vyrovnání neznamená, že vyrovnání musí být vypočteno pomocí zvláštního vzorce. V projednávané věci byly hlavní parametry systému financování vyjmenovány objektivním a transparentním způsobem v zadávacích podmínkách, které mimo jiné uvádí:

i) že držitel koncese nese provozní rizika;

ii) upřednostnění nabídky ze strany zadavatele, která nevyžaduje žádný finanční vklad ze strany regionu; a

iii) že se region v žádném případě nebude podílet paušálně a opakovaně finančním způsobem.

(173) Společnost JCD má rovněž za to, že způsob, jakým funguje osvobození od regionálních poplatků, umožňuje předem vypočítat přesně částku toto osvobození tak, že se vynásobí pevná částka poplatku počtem instalovaných zařízení.

(174) Co se týče ustanovení o úpravách cen, jejich finanční dopad byl znám předem, neboť mají za cíl vyrovnat zvýšení obecního zdanění, nehledě na skutečnost, že přirozeně není možné předvídat vývoj tohoto daňového systému.

Třetí kritérium rozsudku ve věci Altmark

(175) Společnost JCD má za to, že v tomto případě nemůže existovat nadměrné vyrovnání, protože:

i) osvobození od poplatku za zábor regionálního prostranství pro reklamní účely bylo poskytnuto jako protiplnění k tomu, že společnost souhlasila s vyšším ušlým ziskem, který vyplývá ze snížení počtu reklamních zařízení, která mohou být instalována při uplatňování dohody Villo;

ii) ustanovení o přezkumu ceny uzavřená s obcemi měla za cíl pouze chránit rovnováhu smlouvy stanovenou na počátku v dohodě Villo s velmi omezeným finančním dopadem: méně než [0–50 000] EUR za hospodářský rok 2013 a méně než [0–50 000] EUR za hospodářský rok 2014;

iii) ustanovení, jež má za cíl vyvážit vývoj regionálního zdanění, je běžným ustanovením, které nebylo nikdy realizováno;

iv) dohoda Villo podléhá přísné kontrole belgických orgánů; počet reklamních zařízení, která mohou být instalována v rámci koncese, jev dohodě Villo přesně určen; dohoda stanoví velmi přesné povinnosti, pokud jde o provozuschopnost systému; společnost JCD musí orgánům regionu poskytovat informace týkající se plnění dohody; dohoda stanoví společnosti JCD povinnost předkládat řídicímu výboru výroční zprávu, která se vztahuje na údaje o používání systému; řídicí výbor vyhotovuje každé tři roky zprávu o technickém a technologickém stavu parku jízdních kol; a nařízení upravující využívání služby poskytované dohodou Villo stanoví roční kontrolu realizace smlouvy o koncesi regionální vládou a parlamentem. Kromě toho podle článku 21 dohody Villo je nedodržení platných právních předpisů ze strany JCD, jakož i etických pravidel v oblasti reklamy, postiženo smluvní pokutou o výši 4 000 EUR za den; a

v) dohoda Villo je ztrátová.

Čtvrté kritérium rozsudku ve věci Altmark

(176) Společnost JCD tvrdí, že výběrové řízení, které vyústilo v uzavření dohody Villo, bylo skutečně otevřené, transparentní a nediskriminační a že není žádných pochyb, že region zvolil uchazeče schopného poskytovat tuto veřejnou službu za nejmenší náklady pro územní celek s ohledem na to, že i když se vezmou v úvahu další opatření přijatá po zadávacím řízení, zůstává nabídka společnosti JCD skutečně nejvýhodnější.

4.2.3.2. Slučitelnost

(177) Za předpokladu, že by Komise dospěla k závěru, že osvobození od regionálních poplatků a ustanovení o přezkumu ceny představují státní podporu, poukazuje společnost JCD na to, že jsou slučitelná s vnitřním trhem na základě rozhodnutí o SOHZ z roku 2012.

Použitelnost rozhodnutí o SOHZ z roku 2012

(178) Ustanovení čl. 2 odst. 1 písm. a) rozhodnutí o SOHZ z roku 2012 omezuje jeho působnost na podpory, jež nepřekračují roční částku 15 milionů EUR. Společnost JCD poznamenává, že vyrovnávací platba za závazek veřejné služby je definována jako jakékoli zvýhodnění poskytnuté z veřejných prostředků a že příjmy z reklamy, jakož i platby ze strany uživatelů, nemohou být tedy vzaty v úvahu k uplatnění tohoto ustanovení. V důsledku toho má společnost JCD za to, že roční částka údajné podpory je v daném případě mnohem nižší než tento strop, a tudíž spadá do působnosti rozhodnutí.

Dodržení požadavků rozhodnutí o SOHZ z roku 2012

(179) Společnost JCD má za to, že dohoda Villo dodržuje ustanovení rozhodnutí o SOHZ z roku 2012 a uvádí dále zmíněné argumenty.

(180) **Pověření:** Společnost JCD odkazuje na 73. bod odůvodnění rozhodnutí o zahájení řízení, podle něhož povinnosti veřejné služby, které přísluší provozovateli koncese, jsou uvedeny v dohodě Villo a v rozhodnutí ze dne 25. listopadu 2010 přijatém parlamentem regionu.

(181) Co se týče doby trvání pověření, má společnost JCD za to, že doba trvání 15 let je odůvodněná s ohledem na výši nezbytných investic. Instalace stanovišť a dodávka jízdní kol s sebou nesou značné investice, zatímco dohoda Villo omezuje počet reklamních zařízení, která mohou být instalována, jakož i indexaci sazeb pro uživatele. Navíc společnost JCD poznamenává, že rozhodnutí o SOHZ z roku 2005, které bylo použitelné v době uzavření dohody Villo, nestanovilo žádné ustanovení týkající se doby trvání dotčené koncese.

(182) Společnost JCD se domnívá, že v projednávané věci není nutné, aby zmocnění stanovilo způsoby navrácení možného nadměrného vyrovnání, neboť veškeré riziko nadměrného vyrovnání bylo odstraněno od uzavření dohody Villo, mimo jiné, protože veřejná zakázka byla přidělena na základě otevřeného výběrového, transparentního a nediskriminujícího výběrového řízení.

(183) **Vyrovnávací platba:** Společnost JCD poznamenává, že pokud bylo využití koncese až do dnešního dne ztrátové, nemohlo dojít k nadměrnému vyrovnání. Pro zjištění její přiměřenosti tedy není tedy počítat provozní marži společnosti JCD, a není tedy ani nutné se ujistit, že referenční hodnota použitá k zjištění absence nadměrného vyrovnání není nadhodnocená.

(184) Co se týče přiznání příjmů z reklamy spojených s dohodou Villo, společnost JCD poznamenává, že oceňuje instalovaná zařízení z hlediska pokrytí obyvatelstva, sledovanosti a počtu ploch, aniž by brala v potaz smluvní původ těchto ploch, a tak že bere v úvahu konkurenční prostředí a jejich umístění ve strategicky významném městě. Domnívá se, že ocenit skutečnou hodnotu výlučně na základě GRP, jak to tvrdí společnost CCB (viz 162. bod odůvodnění), není relevantní, neboť samostatně prodaná plocha (a to i s velmi vysokým GRP) nezajímá inzerenty, kteří hledají celostátní pokrytí.

(185) Kontrola vyrovnací platby: Společnost JCD má za to, že provozní kontroly stanovené dohodou Villo (viz 175. bod podbod iv) odůvodnění) jsou takového rázu, že zajistí neexistenci nadměrného vyrovnání.

4.2.3.3. Částka vyrovnávacích plateb

(186) Co se týče osvobození od poplatku za zábor regionálního veřejného prostranství, společnost JCD vysvětluje, že v rámci jednání, která předcházela uzavření dohody Villo, společnost JCD souhlasila se snížením počtu reklamních zařízení, jež mohou být instalována v rámci koncese k poskytování veřejné služby, vzhledem k tomu,co bylo uvedeno v její nabídce.

(187) Počet jednotlivých zařízení o 2 m^2, jakož i počet zařízení o 8 m^2 byl snížen o 25 jednotek. Jako protiplnění schválil region společnosti JCD osvobození od poplatku za zábor regionálního veřejného prostranství za zařízení o 8 m^2, která byla instalována v rámci dohody Villo.

(188) Toto osvobození činí maximální částku [50 000–150 000] EUR za rok (viz 22. bod odůvodnění).

(189) Co se týče vyrovnání změn obecních daní, společnost JCD vysvětluje, že finanční dopad je ve skutečnosti velmi omezený. Závisí zároveň na zaregistrování dotčených daní a na fakturaci ze strany společnosti JCD. Poplatky přefakturované společností JCD na základě ustanovení o přezkumu cen činily v praxi až do roku 2017 méně než [0–50 000] EUR za rok.

4.3. **Připomínky podané Belgií**

4.3.1. *Připomínky podané Belgií k rozhodnutí o zahájení řízení*

(190) Belgické orgány předaly své připomínky k rozhodnutí o zahájení řízení dopisem s datem 21. května 2015.

4.3.1.1. Existence státní podpory

(191) Belgické orgány potvrdily své počáteční stanovisko, podle něhož opatření stanovená v dohodě Villo uzavřené se společností JCD splňují veškerá kritéria rozsudku ve věci Altmark, a že tedy tato opatření nepředstavují státní podporu.

(192) Předložily zejména tyto argumenty:

První kritérium rozsudku ve věci Altmark

(193) Belgické orgány mají za to, že zpřístupnění automatizovaného systému pronájmu jízdních kol veřejnosti nepochybně sleduje cíle obecného zájmu, neboť podporuje ekologický dopravní prostředek, který poskytuje odpověď na problémy přepravy v Bruselu.

Druhé kritérium rozsudku ve věci Altmark

(194) Belgické orgány mají za to, že zadávací podmínky, na jejichž základě společnosti JCD a CCB vypracovaly svou podrobnou nabídku, obsahovaly hlavní parametry systému financování:

i) příjmy v systému zcela soukromého původu;

ii) žádná přímá dotace nebo přímé vyrovnání ztrát z koncese; a

iii) riziko provozování zcela nesené držitelem koncese.

Třetí kritérium rozsudku ve věci Altmark

(195) Belgické orgány se za prvé domnívají, že k udělení koncese došlo na základě otevřené, transparentní a nediskriminující soutěže, což umožňuje předpokládat, že nedochází k nadměrnému vyrovnání. Pokud region výslovně vyloučil platbu přímé dotace jako protiplnění koncese, pak tento otevřený, transparentní a nediskriminující charakter nutně umožnil, aby se vyloučilo veškeré riziko nadměrného vyrovnání.

(196) Za druhé finanční opatření stanovená koncesí nevytvářela pro společnost JCD žádné nadměrné vyrovnání. Belgické orgány mají za to, že:

i) osvobození od poplatků za zábor veřejného prostranství regionu, ze kterého měla prospěch společnost JCD, jež činilo maximálně [50 000–150 000] EUR za rok, pokrývalo jen malou část celkových nákladů na provozování koncese, neboť činilo [0–5 %] těchto nákladů v roce 2012;

ii) vyvážení možných budoucích změn u regionálních daní (viz 22. bod odůvodnění) je běžným ustanovením v dlouhodobých smlouvách týkajících se povolení a je odůvodněno zejména autonomní daňovou pravomocí regionu a skutečností, že není stanovena žádná vyrovnávací platba v případě ztrát při provozování koncese. V projednávané věci nedošlo k žádnému zvýšení regionálních daní a odvodů, a tudíž ustanovení o zrušení nebylo nikdy uplatněno;

iii) ustanovení o přezkumu ceny se omezují ve dvoustranných dohodách uzavřených s obcemi (viz 22. bod odůvodnění) na stanovení nezávislého korektivu pro zajištění rovnováhy smlouvy, a žádným způsobem se nevztahují na výši obecní daně, již obce i nadále mohou svobodně přezkoumat. Jak je stanoveno v bodě odůvodnění 82 rozhodnutí o zahájení řízení, toto zrušení se týká maximální částky [50 000–100 000] až [250 000–350 000] EUR podle toho, která porovnávací sazba se bere v úvahu;

iv) pokud jde o přidělování příjmů z reklamy, uplatňuje společnost JCD u každé smlouvy valorizační koeficient odpovídající přidané hodnotě ve vztahu k průměrnému příjmu za plochu, což je metodika, která je v souladu se současným stavem znalostí v oboru; a

v) dohoda o koncesi podléhá systematické kontrole. Na jedné straně jsou řídicí výbor ([60]) a doprovodný výbor, jimž společnost JCD předává ročně zprávu o provozuschopnosti systému, pověřeny dohledem nad správným prováděním dohody. Na druhé straně rozhodnutí ze dne 25. listopadu 2010 stanoví každoroční kontrolu realizace smlouvy týkající se koncese ze strany vlády regionu Brusel-hlavní město a parlamentu regionu Brusel-hlavní město.

([60]) Řídicí výbor je zřízen článkem 6 dohody Villo a skládá se rovným dílem minimálně ze dvou členů organizace veřejné služby Bruxelles Mobilité jmenovaných ministrem pro mobilitu a minimálně ze dvou členů jmenovaných společností JCD.

Čtvrté kritérium rozsudku ve věci Altmark

(197) Belgické orgány mají za to, že koncese Villo byla přidělena společnosti JCD na základě otevřeného, transparentního a nediskriminačního řízení. Co se týče finančních opatření připojených po veřejné soutěži (viz 22. bod odůvodnění), ta měla za jediný cíl vyrovnat snížení očekávaných příjmů z reklamy a zachovat rovnováhu smlouvy do budoucnosti.

4.3.1.2. Slučitelnost

(198) Za předpokladu, že opatření stanovená v dohodě Villo představují státní podporu, se belgické orgány domnívají, že by mohla být slučitelná s vnitřním trhem na základě čl 107 odst. 3 písm. c) Smlouvy s ohledem na skutečnost, že:

i) poskytování samoobslužných jízdních kol tím, že podporuje ekologický dopravní prostředek jako alternativu k automobilu, představuje jasně definovaný cíl zájmu Společenství;

ii) financování koncese téměř výhradně ze soukromých prostředků je vhodné a přiměřené, neboť má motivační účinek; a

iii) narušení hospodářské soutěže a dopad na obchod jsou omezené, neboť koncese je výsledkem skutečné a transparentní soutěže s čistě místním uplatněním.

4.3.2. *Připomínky podané Belgií k připomínkám zúčastněných stran*

(199) Belgické orgány předaly své připomínky k připomínkám zúčastněných stran dopisem s datem 2. října 2015.

(200) Belgické orgány odmítají argumenty uvedené stěžovateli. Namítají, že opatření stanovená dohodou Villo splňují veškerá kritéria rozsudku ve věci Altmark, a nepředstavují tedy státní podporu. Podpůrně se belgické orgány domnívají, že opatření jsou slučitelná s vnitřním trhem na základě:

i) čl. 107 odst. 3 písm. c) Smlouvy; a

ii) rozhodnutí o SOHZ z roku 2012

4.3.2.1. Existence státní podpory

(201) Zatímco společnost CCB tvrdí, že region Brusel-hlavní město poskytl společnosti JCD právo zabrat a využívat veřejné prostranství k reklamním účelům, aniž by požadoval platbu protiplnění, belgické orgány tento předpoklad odmítají a poznamenávají, že protiplněním k využití reklamních zařízení je poskytování veřejné služby pronájmu jízdních kol, jak je uvedeno ve veřejné soutěži.

(202) Navíc belgické orgány potvrzují stanovisko, které uvedly ve svém dopise ze dne 21. května 2015, podle něhož jsou kritéria rozsudku ve věci Altmark v projednávaném případě splněna (viz 191.–197. bod odůvodnění). Uvádějí nové argumenty vztahující se na první dvě kritéria rozsudku ve věci Altmark (viz 203.–204. bod odůvodnění).

První kritérium rozsudku ve věci Altmark

(203) Podle belgických orgánů není v daném případě relevantní tvrzení společnosti CCB, podle něhož je už služba pronájmu jízdních kol podobná systému Villo poskytována v jiných evropských městech, aniž by byla výslovně hodnocena jako služba obecného hospodářského zájmu. Poznamenávají, že pojem služby obecného hospodářského zájmu je relativní pojem, který závisí na okolnostech. V projednávaném případě čelí region Brusel-hlavní město velmi silnému automobilovému přetlaku, který vyžaduje přijetí ambiciózních a účinných opatření. Na příkladu města Antverpy belgické orgány shledávají, že dotčený provozovatel (společnost CCB) využívá přímé dotace.

Druhé kritérium rozsudku ve věci Altmark

(204) Belgické orgány se domnívají, že pokud by měl být způsob financování veřejné služby přesně stanoven v zadání veřejné soutěže, soutěž by byla zbavena jakékoli prospěšnosti, neboť uchazeči by neměli k dispozici žádný manévrovací prostor. Belgické orgány potvrzují své stanovisko, podle něhož zadávací podmínky stanovily objektivně a transparentně parametry financování služby (viz 194. bod odůvodnění).

4.3.2.2. Slučitelnost

Použitelnost rozhodnutí o SOHZ z roku 2012

(205) Ačkoli belgické orgány nesouhlasí s oceňováním jakékoli podpory, domnívají se, že celková částka domnělé podpory je v každém případě mnohem nižší než 15 milionů EUR s ohledem na to, že do výpočtu podpory nespadají čistě soukromé příjmy (jako jsou například příjmy z reklamy). V důsledku toho mají belgické orgány za to, že roční výše domnělé podpory spadá skutečně do oblasti působnosti rozhodnutí o SOHZ z roku 2012.

Splnění podmínek rozhodnutí o SOHZ z roku 2012

(206) Pokud jde o prodloužení doby trvání koncese (viz 161. bod odůvodnění), jedná se podle belgických orgánů o vyrovnání doby trvání první etapy s dobou trvání druhé etapy (viz 20. bod odůvodnění). Toto vyrovnání je odůvodněno několika důvody: delší doba trvání různých vyžadovaných řízení, než bylo stanoveno, úmysl sladit obě etapy s ohledem na řádnou správu, potřeba kompenzovat snížení počtu reklamních zařízení a úmysl poskytovat občanům veřejnou službu po dostatečně dlouhou dobu.

(207) Belgické orgány mají za to, že koncese Villo byla poskytnuta společnosti JCD prostřednictvím jasného a výslovného pověření, které určuje parametry vyrovnání a které umožňuje zabránit jakémukoli nadměrnému vyrovnání (viz 193.–197. bod odůvodnění).

Článek 107 odst. 3 písm. c) SFEU

(208) Belgické orgány potvrzují stanovisko, které uvedly ve svém dopise ze dne 21. května 2015 (viz 198. bod odůvodnění), podle něhož mohou být opatření stanovená v dohodě Villo považována za slučitelná s vnitřním trhem na základě čl. 107 odst. 3 písm. c), SFEU s ohledem na to, že:

i) dodávka samoobslužných jízdních kol představuje jasně definovaný cíl zájmu Společenství;

ii) dohoda je pojata jako vhodný a přiměřený nástroj, který má motivačních účinek;

iii) narušení hospodářské soutěže a účinky na obchod jsou omezeny.

4.4. **Další připomínky podané zúčastněnými stranami**

4.4.1. *Další připomínky podané společností CCB*

(209) Podle společnosti CCB jsou náklady, které nesla společnost JCD při provádění dohody Villo, rozhodně nižší než náklady, které byly původně ohlášeny, a tudíž nižší než ty, na které odkazují belgické orgány, aby prokázaly neexistenci nadměrného vyrovnání.

i) Společnost JCD měla prospěch ze snížení počtu jízdních kol, která měla uvést do provozu, a to z 5000 jízdních kol na 4500 jízdních kol;

ii) Společnost JCD mohla dosáhnout značné úspory díky dodatku k dohodě Villo, který snižuje počet stanovišť jízdních kol, které mají být instalovány, a to ze 400 na 360; a

iii) počet registrovaných jízd prostřednictvím Villo se oproti roku 2014 snížil v roce 2015 o 150 000.

(210) Společnost CCB vypočítala příjmy z reklamy, jichž dosáhla společnost JCD při provádění dohody Villo, tak, že identifikovala reklamní zařízení v závislosti na době jejich instalace a umístění, následně vypočítala počet reklamních ploch využívaných společností JCD, a nakonec použila oficiální ceníky společnosti JCD pro její síť v Bruselu, jakož i slevy, které jsou obecně využívány v oblasti venkovní reklamy u tohoto typu zařízení. Podle těchto výpočtů společnost JCD výrazně podhodnotila dotčené příjmy z reklamy.

(211) Společnost CCB uzavírá, že společnost JCD měla prospěch z nadměrného vyrovnání 27,3 milionů EUR mezi květnem 2009 a únorem 2017.

(212) Jelikož neexistovala kontrola absence poskytnutí nepřiměřeně vysoké náhrady (viz 163. bod odůvodnění), má společnost CCB za to, že by měl být zaveden systém kontroly, který umožní ověřit na ročním základě, zda došlo k nadměrnému vyrovnání u držitele koncese, jakož i popřípadě k nápravě zjištěného nadměrného vyrovnání. Tato kontrola by měla být prováděna nezávislou třetí stranou.

(213) Navíc se společnost CCB domnívá, že by se kontrola absence poskytnutí nepřiměřeně vysoké náhrady měla zakládat na přiměřeném zisku vypočítaném ve vztahu k nákladům na služby obecného hospodářského zájmu, a nikoli ve vztahu k dosaženým příjmům.

4.4.2. *Další připomínky podané společností JCD*

(214) Pokud jde o využití GRP k určení příjmů z reklamy dosažených na základě dohody Villo (viz 162. a 184. bod odůvodnění), společnost JCD objasnila, že se jedná opravdu o jedno z kritérií, jež používá k určení hodnoty reklamních sítí. Nicméně se společnost JCD domnívá, že teoretický index GRP reklamních zařízení není postačující pro ocenění zařízení na základě smlouvy. Společnost JDC oceňuje zařízení instalovaná v rámci každé smlouvy ve vztahu k průměrnému příjmu na plochu, který je vypočítán na celostátním základě, k němuž se používá korekční koeficient v závislosti na různých faktorech, zejména GRP ploch, umístění zařízení ve městě strategicky důležitém pro inzerenty, ale také proměnlivý stupeň reklamního působení mezi jednotlivými městy, jakož i konkurenční prostředí.

(215) I když zdůrazňuje omezenou relevantnost GRP, společnost JCD poznamenává, že srovnání GRP a ceny na plochu mezi její největší celostátní sítí a její největší bruselskou sítí vytváří navýšení – [10–20] % a [20–30] % u každé z nich – které je podobné korekčnímu koeficientu využívaných ploch v rámci dohody, jenž je [20–30] %.

(216) Společnost JCD se domnívá, že co se týče nákladů, které nese při využívání dohody Villo, neodpovídají částky, k nimž dospěla společnost CCB, skutečnosti, což vysvětluje:

i) skutečností, že metoda společnosti CCB nikterak nezohledňuje investice potřebné pro vytvoření nezbytné infrastruktury na začátku koncese;

ii) tím, že CCB používá náklad na jízdní kolo za rok ve výši 1 450 EUR, tedy částku, která byla předložena v nabídce společnosti JCD, a která tedy byla založena na odhadech.

(217) Společnost JCD neuznává částky uvedené společností CCB, co se týče vyrovnání obecních daní (viz 164. bod odůvodnění). Podle společnosti JCD se vysvětluje rozdíl mezi částkami odhadnutými společností CCB a skutečnými částkami:

i) použitím nesprávných sazeb: v rozporu s výpočty společnosti CCB pouze některé obce uplatňují sazbu daně na reklamní zařízení vyšší než 75 EUR na m^2 za rok;

ii) uplatněním mechanismu na nedotčené obce: zdá se, že společnost CCB uplatnila mechanismus přezkumu na obce Etterbeek, Schaerbeek a Saint-Josse, zatímco dvoustranné dohody s těmito obcemi takové ustanovení nezahrnují;

iii) automatickým uplatněním mechanismu: v praxi společnost JDC pobírá částky na základě mechanismu přezkumu až poté, co fakturovala poplatek obcím. Mezi instalacívyužitím reklamních zařízení a dobou, kdy jsou částky inkasovány na základě ujednání o přezkumu, a může uplynout určitá doba.

(218) Co se týče výše příjmů z reklamy, společnost CCB podhodnotila slevu poskytovanou společností JCD: výše slevy se blíží [60–70] %, a nikoli 40 %. Tím, že uplatňuje přiměřenou výši slevy, jsou příjmy z reklamy opravdu nižší – přibližně o polovinu menší – než odhady poskytnuté společností CCB.

(219) Společnost JCD neuznává rovněž částku uvedenou společností CCB, co se týče bezplatného využití reklamních zařízení (viz 165. bod odůvodnění). Podle společnosti JCD společnost CCB odhlíží od skutečnosti, že využití reklamních zařízení stanovené koncesí Villo je neoddělitelné od poskytování veřejné služby pronájmu jízdních kol. Příjmy z reklamy jsou totiž určeny k financování veřejné služby.

(220) Společnost JCD se domnívá, že využití reklamních zařízení je vzato v úvahu ve financování koncese Villo, neboť využívá zařízení Villo jako protiplnění značných nákladů vzniklých při poskytování veřejné služby pronájmu jízdních kol.

4.5. **Další připomínky podané Belgií**

(221) Co se týče doby trvání dohody Villo (viz 161. bod odůvodnění), belgické orgány rovněž poznamenávají, že rozhodnutí o SOHZ z roku 2005, použitelné v době uzavření dohody Villo, nestanovilo žádné ustanovení, které by upravovalo dobu trvání poskytování veřejné služby (viz 181. bod odůvodnění). Navíc se belgické orgány domnívají že prodloužení doby trávní koncese Villo dodatkem ke smlouvě bylo odůvodněno třemi skutečnostmi:

i) okolnostmi nezávislými na vůli stran, které zpozdily provádění dohody;

ii) záměrem vyrovnat obě etapy dohody Villo; obě etapy dohody byly původně stanoveny na dobu trvání patnácti let, i když byly zahájeny v odlišné chvíli. Tato okolnost vedla v praxi ke dvěma různým dobám uplynutí platnosti u 1. a 2. etapy (jak je uvedeno v předmluvě k dodatku smlouvy); a

iii) snížením počtu reklamního mobiliáře využívaného společností JCD, které vyplývá z dodatku k dohodě Villo

4.6. **Druhý dodatek k dohodě Villo**

(222) Dodatek k dohodě Villo byl podepsán vládou regionu Brusel-hlavní město a společností JCD dne 29. března 2018. Tento dodatek byl přičleněn, aby umožnil přesnější a pravidelnější kontrolu absence nadměrného vyrovnání.

(223) Dodatek stanoví, že výsledky odděleného analytického účetnictví společnosti JCD budou předány regionu. Výsledky uvedou příjmy z koncese Villo tak, že se odliší příjmy pocházející od uživatelů, příjmy z reklamy, osvobození od regionálního poplatku a zrušení zvýšení obecních daní, jakož i náklady na koncesi tak, že se odliší náklady na provozování, náklady na správu a amortizace investic spojených se službou Villo.

(224) Dodatek stanoví, že každý rok auditor pověřený kontrolou roční účetní závěrky společnosti JCD („auditor“) ověří, zda zásady účetního oddělení, které provede společnost JCD, jsou shodné s rozhodnutím o SOHZ z roku 2012. Každý rok po ověření auditorem budou výsledky odděleného účetnictví předány auditorovi znalci.

(225) Auditor znalec ověří každý rok, zda poměr kumulovaných ročních provozních výsledků (EBIT) dělený kumulativními ročními náklady (od roku 2009) souvisejícími s provozováním koncese Villo nepřekračuje strop [10–20] % ([61]). V případě překročení stropu a v mezích jeho překročení je částka regionálního poplatku, od níž je společnost JCD osvobozena, navýšena o částku vyplývající z dopadu opatření spojených s obecními daněmi a zaplacena zpětně celá nebo zčásti za předchozí rok.

(226) Dodatek stanoví také, že auditor ověří absenci nadměrného vyrovnání za období let 2009-2017 podle této metody a vyhotoví souhrnnou zprávu adresovanou řídicímu výboru. Zpráva musí být vyhotovena v co nejkratším termínu po podpisu tohoto dodatku.

4.7. **Posouzení opatření před druhým dodatkem**

(227) Komise ve svém posouzení rozlišuje období předcházející dodatku (viz 222. bod odůvodnění) od období následujícího po dodatku.

4.7.1. *Existence státní podpory ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU*

(228) Kritéria, která umožňují stanovit existenci státní podpory, jsou popsána v 70.–71. bodě odůvodnění. V 229.–249. bodě odůvodnění je ověřeno, zda tato kritéria jsou splněna pro každé z opatření: osvobození od regionálních poplatků za zábor veřejného prostranství, vyrovnání navýšení obecních daní a hardshipová doložka týkající se regionálních daních (viz 22. bod odůvodnění).

([61]) Odpovídá standardnímu [10–20]% poměru z příjmů.

4.7.1.1. Přičitatelnost státu a státní prostředky

(229) Kritéria, která umožňují stanovit přičitatelnost a existenci státních prostředků, jsou popsána v 72. a 73. bodě odůvodnění.

Přičitatelnost

(230) Není zpochybněno, že koncese Villo byla přidělena regionem Brusel-hlavní město a že region poskytl další opatření následně po tomto přidělení (viz 19.–22. bod odůvodnění). Napadená opatření jsou tedy přičitatelná státu.

Státní prostředky

(231) Ztráta příjmů pro region Brusel-hlavní město, jakož i pro různé obce, jež tvoří součást jeho území, spojená s napadenými opatřeními představuje ušlý zisk pro veřejnou moc, a tedy ve stejné míře státní prostředky převedené společnosti JCD.

(232) Dotčené státní prostředky jsou přesně i) ušlý zisk vyplývající z osvobození od poplatku za zábor veřejného prostranství regionu Brusel-hlavní město u reklamních zařízení o 8 m^2, jenž činí maximálně [50 000–150 000] EUR ročně; ii) ztráta příjmů spojená s vyvážením možného zvýšení regionálních daní, která se rovná částce, jež s sebou nese toto zvýšení; iii) ztráta příjmů spojená s vyvážením možného zvýšení obecních daní, která se rovná částce, jež s sebou nese toto zvýšení která činí maximálně [250 000–350 000] EUR za rok (viz 22. bod odůvodnění).

(233) Systém pronájmu jízdních kol Villo je rovněž financován správou a provozováním reklamních zařízení jako doplňku k platbám zákazníků. Příjmy z reklamy, jakož i platby uživatelů koncese jsou čistě soukromé zdroje a nemohou být kvalifikovány jako státní prostředky.

(234) Komise má za to, že příjmy z reklamy, které pobírá společnost JCD, zjevně nepředstavují státní prostředky, pokud tyto příjmy z reklamy pocházejí ze soukromých smluv mezi společností JCD a jejími zákazníky, do nichž stát vůbec nezasahuje.

(235) Kromě toho nelze konstatovat, že by se město Brusel zřeklo státních prostředků pouze proto, že se samo nezapojuje do určité ekonomické činnosti. Takový přístup ke státním prostředkům by byl nadměrně extenzivní a zakazoval by, aby stát povoloval na svém území činnosti, aniž by si předem ověřil, zda by sám nemohl tuto činnost provádět.

4.7.1.2. Existence hospodářské výhody

(236) Kritéria, která umožňují stanovit existenci selektivní hospodářské výhody, jsou popsána v 82. a 83. bodě odůvodnění.

(237) V daném případě osvobození od regionálních poplatků a vyrovnání navýšení obecních poplatků umožňují společnosti JCD, aby nenesla náklady, které by běžně musely zatížit její finanční prostředky, jsou tedy skutečně takové povahy, jež ji zajišťuje výhodu.

(238) Belgické orgány se nicméně domnívají, že další opatření musí být považována za vyrovnání veřejné služby, které spadá pod judikaturu ve věci Altmark.

(239) V rozsudku ve věci Altmark Soudní dvůr Evropské unie upřesnil, že vyrovnání poskytnuté ze státních prostředků na náklady za plnění služby obecného hospodářského zájmu nepředstavuje výhodu, pokud jsou splněny čtyři kumulativní podmínky ([62]):

i) podnik příjemce musí být skutečně pověřen plněním závazků veřejné služby a tyto povinnosti musí být jasným způsobem definovány;

ii) parametry, na jejichž základě je vyrovnání vypočteno, musejí být předem stanoveny objektivním a transparentním způsobem;

([62]) Rozsudek Soudního dvora, Altmark Trans a Regierungspräsidium Magdeburg, C-280/00, ECLI:EU:C:2003:415, body 87 až 95.

iii) vyrovnání nemůže přesahovat meze toho, co je nezbytné k pokrytí všech nebo části nákladů vynaložených k plnění povinností veřejné služby se zohledněním příjmů, které se k nim vztahují, jakož i zisku, který je přiměřený k plnění těchto povinností; a

iv) není-li výběr podniku, který je pověřen plněním povinností veřejné služby, učiněn v rámci řízení o zadání veřejné zakázky umožňujícího vybrat zájemce schopného poskytovat tyto služby za nejmenších nákladů pro územně správní celek, musí být úroveň nutného vyrovnání určena na základě analýzy nákladů, které by průměrný podnik, správně řízený a přiměřeně vybavený, vynaložil při plnění těchto povinností.

(240) Co se týče druhého kritéria ve věci Altmark, Komise poznamenává, že finanční dopad dalších opatření pro region Brusel-hlavní město, pokud byla stanovena v dohodě až po výběrovém řízení, a zejména opatření, jako je vyrovnání navýšení obecních poplatků, nebyl znám v době, kdy bylo toto opatření poskytnuto, neboť závisí zcela na budoucím vývoji obecních daní. Vzhledem k neexistenci omezení maximálního finančního dopadu tohoto opatření jej Komise nepovažuje za zcela transparentní.

(241) Co se týče třetího kritéria ve věci Altmark, nebylo v době poskytnutí analyzovaných dalších opatření ex-ante ověřeno, že vyrovnávací platba obdržená společnosti JCD během užívání koncese nepřekročí částku nezbytnou ke krytí všech nebo části nákladů vzniklých prováděním povinností, jež z koncese vyplývají, a to s ohledem na příjmy, jež se ke koncesi vztahují, jakož i s ohledem na přiměřený zisk za provádění těchto povinností.

(242) Konečně, co se týče čtvrtého kritéria ve věci Altmark, je Komise toho názoru, že připojením určitých opatření po výběrovém řízení stále není jasné, že může být cíl tohoto výběrového řízení – viděno z pohledu rozsudku ve věci Altmark, kterým je vybrat hospodářský subjekt schopný poskytovat tuto službu za nejmenších nákladů pro územně správní celek – považován za dosažený. Jakmile totiž nejsou všechna vyrovnávací opatření začleněna do dotčeného výběrového řízení, je obtížné dojít k závěru, že takové výběrové řízení umožňuje vybrat hospodářský subjekt, který poskytuje službu obecného hospodářského zájmu za nejmenších nákladů, a to ani je-li výběrové řízení samo o sobě transparentní.

(243) Z důvodů uvedených v 240.–242. bodě odůvodnění, má Komise za to, že podmínky judikatury ve věci Altmark nejsou v daném případě splněny, a že tudíž dodatečné převody státních prostředků, o nichž bylo rozhodnuto po výběrovém řízení, skutečně poskytují hospodářskou výhodu společnosti JCD.

(244) Pokud jde o výpočet částky této výhody, belgické orgány původně odhadly, že vyrovnání obecných daní by se rovnalo maximální částce asi [50 000–100 000] EUR za rok. Avšak tento výpočet bral v úvahu skutečnost, že obce uplatňují obecně sníženou daňovou sazbu na veřejné služby ve srovnání s komerčními subjekty, které musí uhradit vyšší standardní sazbu. Belgické orgány považují za výhodu pouze rozdíl mezi příznivější výší daně poskytnutou veřejné službě obecně a skutečně uplatněnou výší daně vůči společnosti JCD v rámci koncese Villo. Komise se domnívá, že výhoda skutečně poskytnutá společnosti JCD odpovídá rozdílu mezi standardní sazbou a sazbou uplatněnou vůči společnosti JCD. Dle počátečních výpočtů belgických orgánů by tato výhoda mohla činit maximálně [250 000–350 000] EUR ročně ([63]).

(245) Celkem měla společnost JCD prospěch z výhody ve výši maximálně [400 000–500 000] EUR ročně ([50 000–150 000] EUR za osvobození od poplatku za zábor veřejného prostranství v regionu Brusel-hlavní město a [250 000–350 000] EUR, které přísluší uplatnění ustanovení o přezkumu cen, jež se vztahuje na obecní daně, viz 22. bod odůvodnění).

4.7.1.3. Selektivita

(246) Kritéria, která umožňují vyhodnotit selektivitu opatření, jsou popsána v 97 bodě odůvodnění.

([63]) Viz rozhodnutí o zahájení řízení, 82. bod odůvodnění.

(247) Vzhledem k tomu, že napadená opatření představují individuální opatření podpory, zjištění hospodářské výhody (viz 236.–245. bod odůvodnění) umožňuje předpokládat jejich selektivitu ([64]). Není-li stanoveno jinak, uplatní se v daném případě tato domněnka a postačuje k tomu, aby bylo opatření prohlášeno za selektivní.

4.7.1.4. Narušení hospodářské soutěže a ovlivnění obchodu mezi členskými státy

(248) Z týchž důvodů, které jsou rozvedeny v 103.–121. bodě odůvodnění, mají další opatření poskytnutá společnosti JCD ve věci koncese Villo takové účinky, které by mohly potenciálně narušit hospodářskou soutěž a obchod mezi členskými státy.

4.7.1.5. Závěr o existenci podpory

(249) Na základě výše uvedených úvah má Komise za to, že v případě dalších opatření souvisejících s tím, že společnost JCD využívá koncesi na poskytování veřejné služby Villo v regionu Brusel-hlavní město, jsou kumulativní kritéria státní podpory splněna, a tudíž že tato opatření představují státní podporu ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU.

4.7.2. *Zákonnost podpory*

(250) Komise uvádí, že další opatření uvedená v této části stížnosti, která zakládají státní podporu ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU, nebyla oznámena podle čl. 108 odst. 3 SFEU.

(251) Belgické orgány se však domnívají, že pokud tato opatření představují státní podporu, pak jsou to vyrovnání za veřejnou službu, která jsou slučitelná s vnitřním trhem na základě rozhodnutí o SOHZ, které platilo v době rozhodné (v době udělení těchto opatření byl platný text rozhodnutí o SOHZ z roku 2005, který byl nahrazen rozhodnutím o SOHZ z roku 2012). Oba texty stanoví výjimku oznámení u opatření, která splňují podmínky slučitelnosti ([65]).

(252) Aby byla opatření považována za slučitelná, postačuje, že splní podmínky vyžadované rozhodnutím o SOHZ z roku 2005, které bylo použitelné v době jejich poskytnutí. Slučitelnost s rozhodnutím o SOHZ z roku 2005 je analyzována dále.

4.7.3. *Slučitelnost podpory na základě rozhodnutí o SOHZ z roku 2005*

4.7.3.1. Oblast působnosti

(253) Rozhodnutí o SOHZ z roku 2005 se vztahuje pouze na služby, jež mohou být kvalifikovány jako služby obecného hospodářského zájmu. Z judikatury vyplývá, že při neexistenci odvětvových pravidel upravujících tuto otázku na úrovni Unie mají členské státy širokou posuzovací pravomoc, pokud jde o definici služeb, které lze kvalifikovat jako služby obecného hospodářského zájmu, přičemž Komise má za úkol dbát, aby nedošlo k zjevné chybě.

(254) V daném případě se Komise domnívá, že neexistuje zjevná chyba, pokud služba odpovídá potřebám občanů, jež by nebyly uspokojeny za týchž podmínek bez státního zásahu (částka placená uživateli například nepostačuje ke krytí nákladů na službu). Je zároveň zajímavé poznamenat, že belgický Ústavní soud, kterému byla tato otázka předložena, potvrdil automatizovanému systému pronájmu jízdních kol Villo charakter veřejné služby ([66]).

([64]) Rozsudek Soudního dvora ze dne 4. června 2005, Komise v. MOL, C-15/14 P, ECLI:EU:C:2015:362, bod 60. Rozsudek Soudního dvora ze dne 30. června 2006, Belgické království v. Komise, C-270/15 P, ECLI:EU:C:2016:489, bod 49. Rozsudek Tribunálu ze dne 13. prosince 2017, Řecká republika v. Komise, T-314/15, ECLI:EU:T:2017:903, bod 79.

([65]) Viz článek 3 rozhodnutí o SOHZ z roku 2005, jakož i rozhodnutí o SOHZ z roku 2012.

([66]) Viz rozsudek belgického Ústavního soudu 68/2012 ze dne 31. května 2012.

(255) Podle svého čl. 2 odst. 1 písm. a) se rozhodnutí o SOHZ z roku 2005 vztahuje na státní podporu ve formě vyrovnávací platby, která nepřesahuje 30 milionů EUR ročně za závazek veřejné služby, poskytovanou podnikům, jejichž průměrný roční obrat před zdaněním za všechny činnosti nepřesáhl v průběhu dvou daňových období předcházejících roku, kdy došlo k poskytování služeb obecného hospodářského zájmu, 100 milionů EUR.

(256) Celková částka podpory poskytnutá společnosti JCD ve formě osvobození poplatku za zábor veřejného prostranství a vyrovnání navýšení obecních daní je o mnoho nižší než strop 30 milionů EUR ročně, neboť dle odhadů belgických orgánů nepřesahuje maximální částku [400 000–500 000] EUR ročně (viz 245. bod odůvodnění). Navíc roční obrat byl značně nižší než 100 milionů EUR v letech 2006-2007. Rozhodnutí o SOHZ z roku 2005 by tedy bylo na tomto základě použitelné.

4.7.3.2. Splnění požadavků

(257) Článek 4 rozhodnutí o SOHZ z roku 2005 vyžaduje, aby „odpovědnost za provozování služeb obecného hospodářského zájmu byla udělena jedním nebo několika úředními akty, jejichž forma může být upravena právními předpisy příslušného členského státu. V tomto aktu nebo aktech musí být uvedeny zejména tyto údaje: […] ustanovení pro vyloučení vyplacení nadměrné vyrovnávací platby a pro její vrácení."

(258) Jasný a výslovný popis ustanovení pro vyloučení nadměrné vyrovnávací platby a pro její vrácení byl zahrnut do pověření společnosti JCD až od 29. března 2018 s přijetím druhého dodatku k dohodě Villo (viz 222.–226. bod odůvodnění). Komise má tudíž za to, že tento požadavek rozhodnutí o SOHZ z roku 2005 nebyl dodržen a že dotčené podpory nejsou slučitelné s vnitřním trhem na základě rozhodnutí o SOHZ z roku 2005.

4.7.4. *Slučitelnost podpory na základě rozhodnutí o SOHZ z roku 2012*

4.7.4.1. Oblast působnosti

(259) Rozhodnutí o SOHZ z roku 2012 ve svém čl. 10 písm. b), že „podpora uvedená v účinnost před vstupem tohoto rozhodnutí v platnost, která nebyla slučitelná s vnitřním trhem a vyňata z oznamovací povinnosti v souladu s rozhodnutím 2005/842/ES, ale splňuje podmínky stanovené v tomto rozhodnutí, je slučitelná s vnitřním trhem a je vyňata z povinnosti oznámení předem". S ohledem na výše uvedené se Komise domnívá, že je podporu nutno analyzovat na základě rozhodnutí o SOHZ z roku 2012.

(260) Jak je vysvětleno ve 253. a 254. bodě odůvodnění, Komise se domnívá, že neexistuje zjevná chyba v určení služby obecného hospodářského zájmu. Podle čl. 2 odst. 1 písm. a) se rozhodnutí o SOHZ z roku 2012 uplatní na státní podporu ve formě vyrovnávací platby za závazek veřejné služby, která nepřesahuje roční částku 15 milionů EUR. Celková částka podpory poskytnuté společnosti JCD je dle odhadů belgických orgánů mnohem nižší než tento strop (viz 245. bod odůvodnění). Rozhodnutí o SOHZ z roku 2012 by tedy na tomto základě bylo použitelné.

4.7.4.2. Splnění požadavků

(261) Článek 4 rozhodnutí o SOHZ z roku 2012 (stejně jako článek rozhodnutí o SOHZ z roku 2005) vyžaduje, aby „odpovědnost za provozování služeb obecného hospodářského zájmu byla udělena jedním nebo několika úředními akty, jejichž forma může být upravena právními předpisy příslušného členského státu. V tomto aktu nebo aktech musí být uvedeny zejména tyto údaje: […] ustanovení pro vyloučení vyplacení nadměrné vyrovnávací platby a pro její vrácení."

(262) Jak je vysvětleno v 258. bodě odůvodnění, Komise má tudíž za to, že tento požadavek rozhodnutí o SOHZ nebyl dodržen a že dotčené podpory nejsou slučitelné s vnitřním trhem na základě rozhodnutí o SOHZ z roku 2012.

4.7.5. *Slučitelnost podpory na základě rámce pro SOHZ z roku 2012*

4.7.5.1. Oblast působnosti

(263) Podle bodu 7 sdělení Komise o použití pravidel Evropské unie v oblasti státní podpory na vyrovnávací platbu udělenou za poskytování služeb obecného hospodářského zájmu ([67]) (dále jen „rámec pro SOHZ z roku 2012"), *„zásady stanovené v tomto sdělení se použijí na vyrovnávací platbu za poskytování veřejné služby pouze v případě, že tato platba představuje státní podporu, na niž se nevztahuje rozhodnutí [rozhodnutí o SOHZ z roku 2012]."* S ohledem na výše uvedené se Komise domnívá, že je podporu nutno analyzovat na základě rámce pro SOHZ z roku 2012.

(264) Podle bodu 69 rámce pro SOHZ z roku 2012 „Komise použije zásady stanovené v tomto sdělení na protiprávní podporu, o které rozhodne po 31. lednu 2012, i když byla podpora udělena před tímto datem". Rámec pro SOHZ z roku 2012 je tedy použitelný od počátku koncese Villo.

4.7.5.2. Splnění požadavků

(265) Komise ověří slučitelnost podpory s podmínkami uvedenými v oddíle 2 rámce pro SOHZ z roku 2012 s ohledem na skutečnost, že podle bodu 61 rámce *„zásady stanovené v odstavcích 14, 19, 20, 24, 39, 51 až 59 a 60 písm. a) se nepoužijí na podporu, která splňuje podmínky čl. 2 odst. 1 rozhodnutí [rozhodnutí o SOHZ z roku 2012]."* Jak je prokázáno výše (viz 260. bod odůvodnění), podpora v daném případě splňuje tyto podmínky.

Skutečná služba obecného hospodářského zájmu

(266) Podle bodu 12 rámce pro SOHZ z roku 2012 *„podporu je nutno udělit skutečné […] službě obecného hospodářského zájmu, jak je uvedeno v čl. 106 odst. 2 Smlouvy."* Komise se domnívá, že využívání dohody Villo odpovídá skutečné službě obecného hospodářského zájmu (viz 253.–254. bod odůvodnění).

Potřeba pověřovacího aktu uvádějícího závazky veřejné služby a metody výpočtu vyrovnávací platby

(267) Podle bodu 15 rámce pro služby obecného hospodářského zájmu z roku 2012 „odpovědnost za poskytování SOHZ musí být dotčenému podniku svěřena prostřednictvím jednoho nebo více aktů, jejichž formu si může určit každý členský stát." Podle bodu 16 takový akt musí zejména upřesnit náplň a délku trvání závazků veřejné služby; podnik, kterému jsou uvedené povinnosti uloženy, a případně území, o které se jedná; povahu veškerých výhradních nebo zvláštních práv udělených podniku; popis vyrovnávacího mechanismu a parametrů pro výpočet, sledování a přezkum vyrovnávací platby ustanovení pro vyloučení vyplacení nadměrné vyrovnávací platby a jejího vrácení.

(268) Koncese Villo byla definováno jako koncese pro veřejnou službu belgickými orgány v dohodě Villo. Navíc dne 25. listopadu 2010 parlament regionu přijal rozhodnutí, kterým se řídí provozování veřejné služby Villo.

(269) Dohoda Villo definuje veřejnou službu jako „zpřístupnění automatizovaného systému pronájmu jízdních kol pro celé území regionu Brusel-hlavní město na náklady a riziko nositele koncese na základě pověření vlády a za minimálních podmínek, které vláda stanoví", Uvádí povinnosti veřejné služby, které přísluší provozovateli koncese. Tento akt popisuje náplň, geografický rozsah a fungování služby. Popisuje také cenový systém uplatnitelný na její uživatele.

(270) Doba trvání pověření: Doba trvání koncese byla stanovena na 15 let a byla prodloužena o dva roky a 4 měsíce (viz 161. bod odůvodnění) dodatkem k povolení ze dne 9. června 2011. Tato doba trvání je odůvodněna významem nezbytných investic. Toto dokládá mimo jiné i skutečnost, že společnost JCD utrpěla významné ekonomické ztráty a že dosáhla zisku až od roku 2016 (viz tabulka 1 níže).

([67]) Úř. věst. C 8, 11.1.2012, s. 4.

(271) Parametry vyrovnávací platby: parametry vyrovnávací platby týkající se projednávaných opatření podpory (další opatření) jsou jasně definovány v dohodě Villo.

(272) Ověření absence nadměrného vyrovnání: realizace kontroly neexistence nadměrného vyrovnání je podmínkou slučitelnosti jak u rozhodnutí o SOHZ z roku 2012 (viz jeho čl. 4 písm. e)), tak u rámce SOHZ z roku 2012 (viz jeho bod 16 písm. e)). Komise dospěla v 262 bodě odůvodnění k závěru, že požadavek čl. 4 písm. e) rozhodnutí SOHZ z roku 2012 není v daném případě dodržen. Nicméně z kontrol auditora, a to auditorské kanceláře KPMG, vyplývá, že nedošlo v období 2009-2017 k žádnému skutečnému nadměrnému vyrovnání (viz tabulka 1 níže).

Tabulka 1

Ověření absence nadměrného vyrovnání

	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017	Celkem
Příjem z reklamy ze zařízení 2 m^2	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]
Příjem z využívání blatníků kol	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]
Příjem z reklamy ze zařízení 8 m^2	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]
Příjem od uživatelů	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]
Příjem z přefakturování daní 2 m^2	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]
Příjem z přefakturování daní 8 m^2	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]
Celkový příjem (A)	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]
Regionální poplatek	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]
Příjem z doložky o přezkumu cen	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]
Celková vyrovnávací platba za veřejnou služ	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]
Daně z venkovní inzerce	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]
Náklady na přímý provoz	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]
Správní náklady	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]
Amortizace	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]
Celkové náklady (C)	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]
Provozní výsledek (D) = (A) + (B) - (C)	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]
Výnosnost (E) = (D) / (C)	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]

(273) Společnost CCB poskytla několik připomínek k ověření absence nadměrného vyrovnání.

(274) Na jedné straně se společnost CCB domnívá, že náklady spojené s instalací a provozem reklamních zařízení nemohou být vzaty v úvahu pro výpočet vyrovnání poskytnutého společnosti JCD (viz 162. bod odůvodnění). Kromě toho má společnost CCB za to, že bezplatné využití veřejného prostranství pro reklamní účely (což nazývá osvobození od poplatku za zábor obecního veřejného prostranství) by mělo být vyčísleno vzhledem k hodnotě reklamních zařízení (viz 165. bod odůvodnění).

(275) Komise se totiž domnívá, že reklamní zařízení musí být zahrnuty do ověření nadměrného vyrovnání. Činí tak tím, že zahrnuje příjmy a náklady, které tato zařízení skutečně vytvořila. Není vůbec potřeba v dané věci odkazovat na posuzování ploch, které samo o sobě závisí od příjmů a nákladů, které takováto zařízení mohla vytvořit (viz tabulka 1 níže). Pokud reklamní zařízení mají provozní hodnotu vyšší než tu, která je nezbytná ke krytí nákladů vzniklých provozováním koncese Villo, musí tento nepoměr vést ke zjištění poskytnutí nepřiměřeně vysoké náhrady na základě tohoto výpočtu.

(276) Společnost CCB zpochybňuje částku poskytnuté podpory, která vyplývá z osvobození od obecních daní (viz 164. bod odůvodnění). Společnost JCD zjistila několik omylů ve výpočtech společnosti CCB (viz 217. bod odůvodnění). Nicméně Komise poznamenává, že i s přihlédnutím k částce podpory ve výši 650 000 EUR na rok, kterou stanovila společnost CCB, veřejnoprávní činnost by v období 2009-2017 zůstala celkově ztrátová.

(277) Co se týče tvrzení společnosti CCB, že náklady, které nesla společnost JCD při provozování dohody Villo, byly zřetelně nižší než náklady, které byly původně oznámeny (viz 209. bod odůvodnění), postačí konstatovat, že ověření absence nadměrného vyrovnání se zakládá na skutečných nákladech, které nesla společnost JCD, nikoli na projekcích či odhadech.

(278) Nakonec dospěla Komise k závěru, že společnost JCD neobdržela nepřiměřeně vysokou náhradu za plnění služby obecného hospodářského zájmu Villo v letech 2009 až 2017.

(279) Komise se domnívá, že existence kontrolního mechanismu absence nadměrného vyrovnání je skutečně nezbytná pouze pro zjištění slučitelnosti podpory na základě rozhodnutí o SOHZ z roku 2012, jestliže je stát odpovědný za kontrolu absence nadměrného vyrovnání, dále pak pro zjištění slučitelnosti podpory na základě rámce SOHZ z roku 2012, a to pro oznámená opatření, pokud je tento kontrolní mechanismus využíván Komisí pro zabránění budoucího nadměrného vyrovnání a pokud Komise neprovádí ověření ex-post. Pokud Komise ověřuje absenci nadměrného vyrovnání ex-post, stává se toto formální kritérium bezpředmětným, jelikož nezabraňuje možnému nadměrného vyrovnání. V případě ověření Komisí ex-post musí být každé zjištěné nadměrné vyrovnání navráceno, a to nezávisle na existenci nebo neexistenci kontroly, a naopak absence nadměrného vyrovnání postačuje ke splnění požadavků na slučitelnost s rámcem SOHZ z roku 2012 v dané věci.

(280) V tomto případě se totiž Komise domnívá, že pokud nedošlo k nadměrnému vyrovnání, má neúplná kontrola v minulosti prováděná členským státem omezený význam, je-li dosaženo smyslu této podmínky (absence nadměrné kontroly). Je třeba poznamenat, že v případech, kdy Komise přijala záporná rozhodnutí a nařídila navrácení vyrovnávacích plateb za veřejnou službu (v případě neexistence zjevné chyby v definici veřejné služby), se toto navrácení týkalo pouze nadměrného vyrovnání tak, jak jej vypočítala Komise, a to nezávisle na kvalitě kontroly realizované členským státem ([68]). Ve všech těchto případech buď kontrola nadměrného vyrovnání ze strany členského státu neexistovala, nebo byla vadná (tudíž došlo ke vzniku nadměrného vyrovnání). Alternativou by v takové situaci bylo opírat se pouze o neexistenci uspokojivého kontrolního mechanismu nehledě na skutečnou částku nadměrného vyrovnání a požadovat navrácení veškerých vyrovnávacích plateb za veřejnou službu, které byly poskytnuty hospodářskému subjektu provozujícímu veřejnou službu, třebaže dodával veřejnou službu.

(281) Takový přístup by dokonce mohl v krajním případě vést k navrácení veškerých vyrovnávacích plateb za veřejné služby poskytnutých provozovateli, i když by nedošlo k žádnému nadměrnému vyrovnání. Komise má za to, že taková alternativa by byla v rozporu se zásadami SFEU s ohledem na význam služeb obecného hospodářského zájmu v Evropské unii, a zejména článkem 14 SFEU, který stanoví, že Unie musí dohlížet na to, aby zejména hospodářské a finanční zásady a podmínky pro fungování těchto služeb umožňovaly naplnění jejich úkolů.

(282) Komise se tedy domnívá, že ověřovací podmínka absence nadměrného vyrovnání může být v daném případě považována za splněnou.

Dodržení směrnice Komise 2006/111/ES ([69])

(283) Na základě bodu 18 rámce SOHZ z roku 2012, „se podpora považuje slučitelnou s vnitřním trhem na základě čl. 106 odst. 2 Smlouvy, pokud podnik v příslušném případě splňuje požadavky směrnice 2006/111/ES“.

(284) Co se týče odděleného účetnictví, existovala určitá nejistota ohledně analytického účetnictví společnosti JCD související zejména s tím, jakým způsobem jsou příjmy zajištěné smlouvami, které byly vyjednány na vnitrostátní úrovni, přidělovány zařízení, jež tvoří součást koncese Villo (viz 184. bod odůvodnění). V důsledku přijetí druhého dodatku k dohodě Villo (viz oddíl 4.6) auditor každý rok ověří zásady odděleného účetnictví realizovaného společností JCD. Toto ověření bylo rovněž provedeno za celé minulé období (2009-2017) a v návaznosti na podání vysvětlení ze strany belgických orgánů a společnosti JCD (viz 196., 214. a 215. bod odůvodnění) Komise předpokládá, že systém analytického účetnictví dodržuje požadavky směrnice 2006/111/ES a že ověření absence nadměrného vyrovnání (viz tabulka 1 níže) je provedeno na základě vhodného odděleného účetnictví.

Neexistence nadměrného vyrovnání

(285) Na základě bodu 49 rámce SOHZ z roku 2012 „členské státy musí zajistit, že […] podniky nedostávají vyrovnávací platby, které jsou vyšší než částka stanovená podle požadavků stanovených v této části“.

([68]) Viz v této souvislosti rozhodnutí ze dne 25. ledna 2012 v případě SA.14588, jakož i rozhodnutí ze dne 10. července 2018 v případě SA. 37977.

([69]) Směrnice Komise 2006/111/ES ze dne 16. listopadu 2006 o zprůhlednění finančních vztahů mezi členskými státy a veřejnými podniky a o finanční průhlednosti uvnitř jednotlivých podniků (Úř. věst. L 318, 17.11.2006, s. 17).

(286) Jak je vysvětleno v 272. bodě odůvodnění, společnost JCD za minulé období nedostala nadměrné vyrovnání.

Závěr

(287) Na základě výše uvedených skutečností dospěla Komise k závěru, že opatření podpory poskytnutá společnosti JCD v rámci dohody Villo jsou slučitelná s vnitřním trhem na základě rámce SOHZ z roku 2012 pro dobu platnosti koncese Villo, která předcházela přijetí druhého dodatku, tedy od 5. prosince 2008 až do 29. března 2018.

4.8. **Posouzení opatření po druhém dodatku**

4.8.1. *Existence státní podpory ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU*

(288) Vzhledem k tomu, že druhý dodatek nemění opatření poskytnutá společnosti JCD v rámci dohody Villo, zůstává posouzení Komise, co se týče existence státní podpory (viz 229.–249. bod odůvodnění), nezměněno.

4.8.2. *Slučitelnost podpory na základě rozhodnutí o SOHZ z roku 2012*

(289) Druhý dodatek opravuje vady zjištěné v předchozím pověření (viz 262. bod odůvodnění) tím, že zavádí jasný a výslovný popis podrobné úpravy navrácení eventuálních nadměrných vyrovnávacích plateb a prostředky k zabránění nadměrným vyrovnávacím platbám.

(290) Článek 6 rozhodnutí o SOHZ z roku 2012 vyžaduje, aby „členské státy zajistily, že […]podnik neobdrží vyrovnávací platbu, která převyšuje částku stanovenou podle článku 5 [výši vyrovnávací platby, která nepřesáhne rozsah nezbytný k pokrytí čistých nákladů vynaložených při plnění závazků veřejné služby, včetně přiměřeného zisku]. Na žádost Komise tuto skutečnost prokáží. Provádí nebo zajistí pravidelné kontroly alespoň každé tři roky během trvání doby pověření a na konci této doby.“

(291) Článek 6 navíc požaduje, že „jestliže podnik obdržel vyrovnávací platbu, která převyšuje částku stanovenou podle článku 5, členský stát vyžaduje, aby daný podnik nadměrně vyplacenou částku vrátil.“

(292) Druhý dodatek stanoví, že auditor znalec ověří každý rok, zda částka vyrovnávací platby nepřevyšuje to, co je nezbytné k výkonu veřejné služby, a to včetně přiměřeného zisku. V případě překročení stropu a v mezích jeho překročení zaplatí společnost JCD zpětně částku, o kterou jej překročila (viz 225. bod odůvodnění).

(293) Z důvodů vyložených ve 289.–292. bodě odůvodnění dospěla Komise k závěru, že opatření podpory poskytnutá společnosti JCD v rámci dohody Villo jsou slučitelná s vnitřním trhem na základě rozhodnutí o SOZH z roku 2012 od doby přijetí druhého dodatku.

(294) Je třeba poznamenat, že toto ověření se zakládá na srovnání zisku z nákladů s referenční marží [10–20] %, která odpovídá standardní marži z příjmů [10–20] %, jež je považována za přiměřenou na základě jednání se společnostmi CCB a JCD ([70]). Marže z nákladů byla upřednostněna před marží z příjmů, aby se zohlednily poznámky společnosti CCB (viz 213. bod odůvodnění).

5. **NAVRÁCENÍ NESLUČITELNÉ PODPORY SOUVISEJÍCÍ S ČÁSTÍ REKLAMNÍCH STOJANŮ NA ZÁKLADĚ SMLOUVY Z ROKU 1984**

(295) Pokud zjistí neslučitelnost podpory s vnitřním trhem, má Komise dle SFEU pravomoc rozhodnout, že dotčený členský stát musí tuto podporu zrušit nebo změnit ([71]). Stejně tak soudní orgány Evropské unie ustáleným způsobem judikovaly, že povinnost členského státu zrušit podporu, kterou Komise označí za neslučitelnou s vnitřním trhem, má za cíl obnovit předchozí stav ([72]).

([70]) Viz také 109. bod odůvodnění rozhodnutí o zahájení řízení.
([71]) Rozsudek Soudního dvora ze dne 12. července 1973, Komise v. Německo, C-70/72, ECLI:EU:C:1973:87, bod 13.
([72]) Rozsudek Soudního dvora ze dne 21. března 1990, Belgie v. Komise, C-142/87, ECLI:EU:C:1990:125, bod 66.

(296) V této souvislosti měly soudní orgány Unie za to, že tohoto cíle je dosaženo, pokud příjemce uhradil částky nezákonně poskytnuté podpory. Tímto vrácením příjemce ztrácí výhodu, kterou měl na vnitřním trhu ve vztahu ke svým soutěžitelům, a obnoví se stav, který předcházel poskytnutí podpory ([73]).

(297) V souladu s touto judikaturou se v čl. 16 odst. 1 nařízení (EU) č. 2015/1589 stanoví, že „je-li v případech protiprávní podpory přijato záporné rozhodnutí, Komise rozhodne, že dotyčný členský stát učiní všechna nezbytná opatření, aby příjemce podporu navrátil".

(298) Vzhledem k tomu, že byla dotčená opatření provedena v rozporu s čl. 108 odst. 3 SFEU a jsou považována za protiprávní a neslučitelnou podporu, musí být podpora navrácena s cílem zajistit obnovení stavu na trhu, který existoval před jejím poskytnutím. Navrácení musí pokrývat dobu od chvíle, kdy byla podpora poskytnuta příjemci, až do jejího skutečného navrácení podle metodiky stanovené ve 131.–141. bodě odůvodnění. Částky k navrácení musí být tedy úročeny až do dne, ke kterému jsou skutečně navráceny.

6. **SOUHRNNÉ ZÁVĚRY**

6.1. **Část týkající se reklamních stojanů podle smlouvy z roku 1984**

(299) Komise má za to, že pokud jde o využívání určitých reklamních stojanů společností JCD na území města Brusel, jež byly předmětem smlouvy z roku 1984 a nebyly odstraněny po stanovené lhůtě tak, jak je uvedeno v příloze10 smlouvy z roku 1999, a nebyly za ně zaplaceny pronájem či daně, jsou kumulativní kritéria státní podpory splněna, a že toto opatření tudíž představuje státní podporu ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU.

(300) Co se týče zákonnosti opatření podpory, Komise uvádí, že opatření stanovené touto částí stížnosti, které zakládá státní podporu ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU, nebylo oznámeno podle čl. 108 odst. 3 SFEU. Představuje tedy protiprávní podporu.

(301) Komise má rovněž za to, že tato podpora je neslučitelná s vnitřním trhem, a musí být tudíž předmětem navrácení podpory, a to včetně úroků podle judikatury Soudní dvora ve věci „CELF" ([74]).

6.2. **Část Villo!**

(302) Komise se domnívá, že opatření stanovená v dohodě Villo představují státní podporu na základě čl. 107 odst. 1 SFEU.

(303) Nicméně opatření stanovená v dohodě Villo jsou slučitelná s vnitřním trhem na základě čl. 106 odst. 2 SFEU.

(304) Pokud jde o období mezi počátkem koncese dne 5. prosince 2008 a dnem podpisu druhého dodatku (viz oddíl 4.6) dne 29. března 2018, se Komise domnívá, že opatření stanovená v dohodě Villo splňují požadavky rámce SOHZ z roku 2012 (viz oddíl 4.7). Nemusejí tedy vést k navracení podpory, třebaže se jedná o protiprávní podporu, která nebyla oznámena podle čl. 108 odst. 3 SFEU.

(305) Co se týče období mezi datem podpisu druhého dodatku a koncem koncese s datem 16. září 2026, se Komise domnívá, že podmínky rozhodnutí o SOHZ z roku 2012 jsou splněny s výhradou přísného dodržování podmínek stanovených v tomto dodatku (viz oddíl 4.8),

([73]) Rozsudek Soudního dvora ze dne 17. června 1999, Belgie v. Komise, C-75/97, ECLI:EU:C:1999:311, body 64 a 65.
([74]) Rozsudek Soudního dvora ze dne 12. února 2008, CELF a Ministre de la culture et de la Communication („CELF 1"), C-199/06, ECLI:EU:C:2009:79.

PŘIJALA TOTO ROZHODNUTÍ:

Článek 1

Státní podpora ve prospěch společnosti JCD, jejíž výše odpovídá nezaplacenému nájemnému a daním z reklamních stojanů, které byly instalovány při plnění smlouvy z roku 1984 na území hlavního města Bruselua nebyly odstraněny po datu stanoveném přílohou 10 smlouvy z roku 1999, a již Belgie poskytovala protiprávně mezi 15. září 2001 a 21. srpnem 2010 v rozporu s čl. 108 odst. 3 Smlouvy o fungování Evropské unie, je neslučitelná s vnitřním trhem.

Článek 2

1. Belgie je povinna nechat si od příjemce vrátit podporu uvedenou v článku 1.

2. K částkám, které je nutno vrátit, se přičítají úroky počínaje dnem, kdy byly dány k dispozici příjemci, až do jejich skutečného vrácení.

3. Úroky se vypočítají jako složený úrok v souladu s kapitolou V nařízení Komise (ES) č. 794/2004 ([75]).

Článek 3

1. Navrácení podpory uvedené v článku 1 se provede s okamžitým účinkem.

2. Belgie zajistí, aby toto rozhodnutí bylo provedeno ve lhůtě čtyř měsíců ode dne jeho oznámení.

Článek 4

1. Do dvou měsíců od oznámení tohoto rozhodnutí poskytne Belgie Komisi tyto informace:

a) celkovou částku (jistina a úroky), kterou má příjemce vrátit;

b) podrobný popis již přijatých nebo plánovaných opatření, jejichž účelem je splnění tohoto rozhodnutí;

c) doklady prokazující, že příjemci bylo nařízeno, aby podporu vrátil.

2. Belgie bude Komisi informovat o vývoji vnitrostátních opatření přijatých k provedení tohoto rozhodnutí až do úplného navrácení podpory uvedené v článku 1. Na pouhou žádost Komise předloží neprodleně informace, o již přijatých a plánovaných opatřeních pro splnění tohoto rozhodnutí. Rovněž poskytne podrobné informace o částkách podpory a úroků, které již příjemce navrátil.

Článek 5

1. Komise se domnívá, že opatření stanovená v dohodě Villo představují státní podporu na základě čl. 107 odst. 1 Smlouvy o fungování Evropské unie.

2. Co se týče období od 5. prosince 2008, data podpisu dohody Villo až do 29. března 2018, data podpisu druhého dodatku k dohodě Villo, vyhovují opatření stanovená v dohodě Villo požadavkům rámce SOHZ z roku 2012 ([76]) a jsou slučitelná s vnitřním trhem. Tato podpora je protiprávní, jelikož nebyla oznámena podle čl. 108 odst. 3 SFEU.

([75]) Nařízení Komise (ES) č. 794/2004 ze dne 21. dubna 2004, kterým se provádí nařízení Rady (EU) 2015/1589, kterým se stanoví prováděcí pravidla k článku 108 Smlouvy o fungování Evropské unie (Úř. věst. L 140, 30.4.2004, s. 1).

([76]) Sdělení Komise o použití pravidel Evropské unie v oblasti státní podpory na vyrovnávací platbu udělenou za poskytování služeb obecného hospodářského zájmu (Úř. věst. C 8, 11.1.2012, s. 4).

3. Co se týče období mezi datem podpisu druhého dodatku dne 29. března 2018 a koncem koncese s datem 26. září 2026, opatření stanovená v dohodě Villo splňují podmínky rozhodnutí o SOHZ z roku 2012 ([77]) a jsou slučitelná s vnitřním trhem za předpokladu, že budou přísně dodržovány podmínky stanovené ve druhém dodatku k dohodě Villo.

Článek 6

Toto rozhodnutí je určeno Belgickému království.

V Bruselu dne 24. června 2019.

Za Komisi
Margrethe VESTAGER
členka Komise

([77]) Rozhodnutí Komise 2012/21/EU ze dne 20. prosince 2011 o použití čl. 106 odst. 2 Smlouvy o fungování Evropské unie na státní podporu ve formě vyrovnávací platby za závazek veřejné služby udělené určitým podnikům pověřeným poskytováním služeb obecného hospodářského zájmu (Úř. věst. L 7, 11.1.2012, s. 3).